Creștinul și banii

Creștinul și banii

Pentru că acolo unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta

Prefață

De-a lungul carierei sale, autorul a lucrat la diferite instituții financiare. Profesia pe care a avut-o în trecut împreună cu cunoașterea Bibliei îl fac să pătrundă adânc problemele cu care se confruntă creștinul într-o lume dominată de bani. El insistă asupra aspectului cel mai important de a realiza că tot ce avem vine de la Dumnezeu și că El ne dă tot ce avem nevoie. Atitudinea pe care o avem față de bani și de proprietăți și felul în care folosim acestea constituie un aspect important al vieții creștine.

Cartea acoperă multe probleme practice legate de folosirea banilor: economisirea, dăruirea, bugetarea... Este abordată și problema zeciuielilor și ne sunt prezentate și învățăturile în legătură cu banii și proprietățile care se desprind din parabolele Domnului Isus. O secțiune vorbește despre a dărui Domnului și despre sprijinul financiar acordat celor care Îi slujesc Lui. Dacă dorim să-I fim plăcuți lui Dumnezeu, am face bine să cugetăm asupra acestor chestiuni în lumina Scripturii.

Cuvânt înainte

Oricine trebuie să mânuiască bani, atât bărbați cât și femei, atât bătrâni cât și tineri, fie ei credincioși, fie necredincioși. În această lume este imposibil să trăiești fără bani. Deseori se spune că „banii pun lumea în mișcare“.

Banii sunt deseori menționați în Biblie. Chiar în prima carte a Bibliei – Geneza – sunt menționați de mai multe ori. În Cuvântul lui Dumnezeu sunt peste 2000 de versete care vorbesc despre bani, avere și proprietăți.

Din vreme ce banii ocupă un loc important în viața de zi cu zi a creștinului și Dumnezeu ne spune multe despre ei în Cuvântul său, în această carte ne propunem să cercetăm tema banilor. Folosind Cuvântul lui Dumnezeu am dori să dăm un ajutor pentru a folosi corect banii. Dorim ca gândurile exprimate în această scriere să conducă la o gândire și la o trăire a vieții de zi cu zi care să Îl glorifice pe Domnul. Banii în sine sunt ceva neutru, dar relație noastră față de bani ne influențează puternic viața. Domnul Isus a vorbit deseori despre bani deoarece știa ce rol au ei în viață. El ne-a dat și exemplul Său personal. De aceea, de-a lungul acestei cărți, ne îndreptăm privirile spre El iarăși și iarăși.

Aspecte fundamentale cu privire la bani

Totul este de la Dumnezeu

Dacă ne întrebăm de unde provin banii și avuțiile noastre, în rugăciunea lui David din 1 Cronici 29:10-14 găsim un răspuns care prezintă trei aspecte.

Dumezeu este stăpân peste toate

> În nversetul 11 David Îi spune Domnului: „A Ta, Yahve, este mărimea şi puterea şi gloria şi splendoarea şi măreţia; pentru că tot ce este în ceruri şi pe pământ este al Tău; a Ta, Yahve, este împărăţia, şi Tu eşti înălţat drept Cap peste toate“.
>
> Dumnezeu stăpânește pământul (Lev. 25:23)
>
> El stăpânește toate animalele de pe pământ (Ps. 50:10)
>
> Tot aurul și tot argintul sunt ale Lui (Hag. 2:8)
>
> „Toate au fost create prin El și pentru El“ (Col. 1:16). Pe deasupra, Psalmul 24:1-2 spune: „Al lui Yahve este pământul și tot ce cuprinde el, lumea și cei care locuiesc în ea; pentru că El l-a întemeiat...“ El este proprietarul de drept al tuturor lucrurilor pe care El le-a creat. Avraam i-a spus împăratului Sodomei: „Mi-am ridicat mâna spre Yahve Dumnezeul Preaînalt, Stăpânul cerurilor şi al pământului“ (Gen. 14:22).

Fiind făpturi create, noi Îi aparținem Dumnezeului nostru și, de asemenea, tot ce avem noi îi aparține Lui. Este cert dreptul de proprietate al lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în viața de zi cu zi noi uităm așa ușor acest fapt. Mașina pe care o conducem, casa în care trăim, banii pe care i-am depus la bancă – toate sunt ale Domnului. El ni le-a încredințat nouă ca să le folosim. Problema este însă cum le folosim: le folosim noi numai pentru noi înșine, pentru poftele noastre, sau le gestionăm în mod responsabil spre gloria Domnului?

Dumnezeu conduce toate

În 1 Cronici 29:12, David s-a rugat: „Şi bogăţia şi gloria sunt de la Tine şi Tu stăpâneşti peste toate; şi în mâna Ta este tărie şi putere; şi în mâna Ta este să faci mare şi să dai tărie tuturor“. De aici aflăm că Dumnezeu este suveran în ceea ce face: El face pe cineva bogat sau sărac. El este deasupra tuturor. „Şi El schimbă timpurile şi evenimentele. El dă jos pe împăraţi şi El ridică pe împăraţi“ (Dan. 2.21). El dă prosperitate într-o țară și îngăduie ca alta să sufere o criză economică sau chiar să rămână în sărăcie. El dirijează împrejurările în viața fiecărei persoane. Unuia îi încredințează multe proprietăți, altuia foarte puține; unui creștin îi dă să câștige mulți bani prin munca sa, iar pe altul îl face să treacă prin dificultăți financiare cu toate că este la fel de conștiincios în munca lui. Trebuie să aveți mereu în minte faptul că, indiferent cum decurge viața noastră, lui Dumnezeu nu-i scapă de sub control nimic, ci El are toate în mâinile Sale.

Dumnezeu dă toate

În 1 Cronici 29:14 David pune o întrebare la care tot el răspunde imediat: „Dar cine sunt eu şi ce este poporul meu, ca să putem dărui de bunăvoie în felul acesta? Pentru că totul este de la Tine şi din mâna Ta primim ce Îţi aducem“. Lui Dumnezeu îi place să dea. Ni L-a dat pe Fiul Său, cel mai mare dar. Să nu uitați nicicând că orice aveți v-a fost dat de Dumnezeu. Noi nu am adus nimic în această lume pentru că ne-am născut goi și nici nu vom putea lua cu noi nimic în ziua când vom muri (v. Ecl. 5:14-15). Iov a înțeles aceasta și a tras concluzia: „Yahve a dat, Yahve a luat, binecuvântat fie numele lui Yahve“ (Iov 1:21).

Când ne este clar că Dumnezeu stăpânește peste toate și conduce toate și El ne dă ceea ce avem noi, atunci avem o atitudine complet diferită față de ceea ce numim „proprietățile noastre“. Atunci Îi mulțumim Domnului pentru ceea ce ne-a încredințat El și dorim să folosim acele lucruri în mod responsabil.

Suveranitatea lui Dumnezeu

Din timpuri imemoriale oamenii s-au confruntat cu faptul că pe pământ unii sunt bogați, iar alții săraci. Întotdeauna a fost așa și așa va fi până ce Domnul va veni din nou pentru a împărăți. În Proverbe 22:2 este prezentat un principiu important: „Bogatul și săracul se întâlnesc unul cu altul: Yahve este Cel care i-a făcut pe toți“. Dumnezeu deci, în suveranitatea Lui, hotărăște cine să fie bogat și cine să fie sărac, dar trebuie să înțelegem că termenii „bogat“ și „sărac“ exprimă ceva relativ.

Toți avem același început prin aceea că, la venirea noastră în lume, nu aducem noi cu noi. Atunci, de ce unii primesc mai mult decât alții? Este oare Dumnezeu nedrept? Sigur că nu! Parabola lucrătorilor din vie ne luminează în această privință (v. Mat. 20:1-16). Primii lucrători au început lucrul dimineața devreme având acordul să primească un dinar ca plată. Cu puțin înainte de sfârșitul zilei de lucru au fost angajați și ultimii lucrători, care au muncit numai o oră, dar au primit tot un dinar. Când cei dintâi lucrători au văzut aceasta au simțit că nu au fost răsplătiți în mod drept pentru că au primit numai un dinar, deși așa fusese acordul lor. În final, stăpânul viei le-a spus ceva foarte important: „Nu am eu dreptul să fac ce vreau eu cu ale mele? Este ochiul tău rău pentru că eu sunt bun?“ Când înțelegem că toate îi aparțin lui Dumnezeu și că, în suveranitatea Lui, El face ce dorește cu lucrurile Lui, atunci ne este mai ușor să acceptăm diferențele dintre săraci și bogați. Avem un Dumnezeu plin de har, care ne dă ceea ce este bun pentru noi. De aceea nu se cuvine să privim cu invidie la aceia cărora Domnul le-a încredințat mai mult.

Responsabilitatea omului

După ce am văzut harul divin și suveranitatea lui Dumnezeu dorim să privim la responsabilitatea omului. Deși tot ce avem vine de la Dumnezeu, mesajul din Proverbe 28:19 este: „Cine îşi ară ogorul se va sătura cu pâine, dar cine umblă după deșertăciuni se va sătura de sărăcie“. Altfel spus: cei care sunt leneși și nu vor să muncească nu trebuie să fie surprinși dacă au dificultăți financiare, dar cei care sunt harnici și muncesc cu conștiinciozitate, în general vor avea succes.

Banii și proprietățile în diferite dispensațiuni

Ori de câte ori ne punem probleme în legătură cu banii trebuie să ne punem mai întâi întrebarea ce ne spune Biblia. Pentru a nu face aplicații greșite ale Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să ținem cont de faptul că banii și proprietățile au roluri diferite în dispensațiuni biblice diferite. De exemplu, israelitul din Vechiul Testament avea o relație cu bogățiile materiale decât cea pe care o are, în zilele noastre, creștinul. Astfel, vom face o scurtă trecere în revistă a dispensațiunilor biblice.

Înainte de potop

Banii și proprietățile au jucat un rol important în societatea omenească și înainte ca Dumnezeu să fi trimis potopul în timpul lui Noe. Acestea prezentau importanță mai ales pentru aceia care doreau să se bucure de viață fără să se gândească deloc la Dumnezeu. În pofida blestemului care s-a abătut asupra pământului în urma căderii, făcând munca mult mai grea, descendenții lui Cain au făcut tot posibilul pentru a duce o viață cât mai confortabilă. Cain a construit un oraș, Iabal a avut vite, Iubal a introdus muzica, iar Tubal-Cain a produs unelte de bronz și de fier. S-ar părea că toți au dobândit avere, fiecare în felul lui, dar nu voiau să știe că Dumnezeu le dăduse capacitatea de a face acele lucruri.

Vremea patriarhilor

Dumnezeu i s-a arătat lui Avraam în Mesopotamia și i-a spus să-și părăsească țara și să se mute în țara pe care i-o va arăta El și i-a făcut promisiunea: „Te voi face o națiune mare și te voi binecuvânta și voi face numele tău mare și vei fi o binecuvântare“ (Gen. 12.2). Această binecuvântare consta în binecuvântări materiale. Cu toate că Avraam trăia ca străin în țara Canaanului, el avea mari turme de vite.

În Geneza 13:2 citim „Avraam era foarte bogat în vite, în argint și în aur“. Nu toată averea lui o căpătase de la Dumnezeu și potrivit promisiunilor Sale, ci ceva din ea provenea din Egipt, unde se dusese Avraam din cauza foametei. Cu toate acestea,în Geneza 14, vedem că el învățase că acele lucruri pe care le dă lumea nu constituie o binecuvântare. El i-a spus clar împăratului Sodomei că primea daruri numai de la Cel Preaînalt, care este stăpânul cerurilor și al pământului. Prin urmare, el a respins oferta împăratului păgân spunând: „Mi-am ridicat mâna spre Yahve Dumnezeul Preaînalt, Stăpânul cerurilor şi al pământului, că nu voi lua un fir de aţă sau o curea de sanda din toate ale tale, ca să nu zici: «Am îmbogăţit pe Avram!»“ (Gen. 14.22-23).

În Geneza 24:35, robul lui Avraam spunea: „Şi Yahve a binecuvântat mult pe stăpânul meu şi a ajuns mare; şi i-a dat oi şi boi şi argint şi aur şi robi şi roabe şi cămile şi măgari“.

Binecuvântarea lui Dumnezeu consta în bunuri materiale și, la sfârșitul vieții sale, toată averea lui Avraam a trecut în proprietatea lui Isaac: „Și Avraam a dat lui Isaac tot ce avea“ (Gen. 25.5).

Și Iacov a primit binecuvântarea lui Dumnezeu de la tatăl său atunci când a părăsit casa părintească: „Dumnezeul cel Atotputernic să te binecuvânteze şi să te facă să rodeşti şi să te înmulţească, pentru ca să ajungi o adunare de popoare“ (Gen. 28.3). Dar el nu a așteptat ca Dumnezeu să-i dea binecuvântarea, ci, când a lucrat în Haran pentru Laban, socrul său, a căutat să folosească tot felul de stratageme pentru a se îmbogăți, până într-atât încât fii lui Laban au putut spune: „Iacov a luat tot ce era al tatălui nostru şi din ceea ce era al tatălui nostru şi-a agonisit el toată avuţia aceasta“ (Gen. 31.1). Cu toate acestea, Dumnezeu s-a îngrijit ca Iacov să poată păstra averea pentru care muncise din greu.

În perioada poporului Israel

Fiind poporul ales de Dumnezeu, Israel avea promisiuni speciale care s-au împlinit atunci când Domnul i-a scos din Egipt și i-a adus în țara Canaanului.

Când a luat sfârșit perioada de asuprire și sclavie în Egipt, Dumnezeu a avut grijă ca poporul Israel să fie recompensat pentru munca pe care o făcuse pentru egipteni. El le-a spus sp ceară argint, aur și îmbrăcăminte și așa ei au primit plata cuvenită și au ieșit din țară cu mari bogății. „Şi fiii lui Israel făcuseră după cuvântul lui Moise şi ceruseră de la egipteni obiecte de argint şi obiecte de aur şi haine. Şi Yahve dăduse poporului bunăvoinţă în ochii egiptenilor, şi ei le-au împlinit cererea; şi au prădat pe egipteni“ (Ex. 12:35-36).

Binecuvântările pe care Dumnezeu le promisese israeliților erau pământești și materiale. Acestea ne sunt descrise în Deuteronom 28:1-14. În plus, ele depindeau de ascultarea lor. Moise i-a învățat iarăși și iarăși: „Ţine rânduielile Lui şi poruncile Lui pe care ţi le poruncesc astăzi, ca să-ţi fie bine ţie, şi fiilor tăi după tine, şi să-ţi lungeşti zilele pe pământul pe care ţi-l dă Yahve Dumnezeul tău pentru totdeauna“ (Deut. 4:40, 5:29, 6:3, 6:18).

Istoria lui Israel confirmă acest fapt important. Când poporul nu a ascultat și a făcut ce este rău în ochii Domnului, atunci El le-a trimis asupritori astfel încât au ajuns săraci, după cum vedem exemplul în Judecători 6:1-6. Apoi, după ce ei s-au pocăit și s-au întors la Domnul, El le-a dat din nou pace și prosperitate.

În timpul regelui Solomon, Israel a ajuns la culmea bogăției: „Şi împăratul Solomon a fost mai mare în avere şi în înţelepciune decât toţi împăraţii pământului“ (1 Împ. 10:23). Cum aurul și argintul erau din belșug, Solomon își putea permite orice.

În perioada harului

Dumnezeu le-a făcut promisiuni și credincioșilor din perioada harului (v. 2 Pet. 1:4), dar aceste binecuvântări nu sunt nici materiale, nici pământești, ci sunt spirituale și cerești. Apostolul Pavel spune clar: „Binecuvântat fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cereşti, în Hristos“ (Ef. 1:3).

Deși bogățiile spirituale ale creștinului sunt cerești, noi ne putem bucura de ele chiar de acum, când suntem încă pe pământ. Ele nu se pot compara cu aurul și argintul, despre care Petru spune că sunt pieritoare (v. 1 Pet. 1:18), deoarece ele vor fi ale noastre în eternitate și în cer.

Dumnezeu poate da și bunuri materiale, sănătate și carieră de succes unui creștin, dar acestea nu sunt binecuvântări creștine propriu-zise, nici nu sunt un indicator al credinței puternice sau al ascultării. Acest aspect este în contrast cu regula din Vechiul Testament.

Cetățenia noastră este în ceruri și nu pe pământ (v. Filp. 3.20), iar, în calitate de cetățeni ai cerului, noi suntem străini pe pământ și Îl așteptăm pe Domnul Isus ca, la răpire, să ne ia la El, unde ne vom bucura deplin de binecuvântările cerești nelimitate. De aceea Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „Vindeţi ce aveţi şi daţi milostenie; faceţi-vă pungi care nu se învechesc, o comoară care nu se pierde, în ceruri, unde hoţul nu se apropie, nici molia nu strică. Pentru că, unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră“ (Luca 12:33-34).

Aceasta este contrariul binecuvântărilor pământești pe care Israel le primea cu condiția ascultării poruncilor legii.

În mileniu

La sfârșitul necazului cel mare, Hristos va veni din cer cu putere și mare glorie pentru a-Și întemeia împărăția milenară pe pământ (v. Mat. 24:30). El va fi recunoscut și onorat de toți ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Împărăția Lui va fi caracterizată de binecuvântări pământești pentru oricine va fi pe pământ. Și toată creația va fi restaurată astfel încât omenirea se va putea bucura de binecuvântări fără nici o excepție. Prosperitatea se va revărsa dinspre Israel peste națiuni, așa cum i-a promis odată Dumnezeu lui Avraam: „Şi voi binecuvânta pe cei care te vor binecuvânta şi voi blestema pe cel care te va blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine“ (Gen. 12:3). Psalmul 128 spune: „Domnul să te binecuvânteze din Sion! Şi să vezi binele Ierusalimului în toate zilele vieţii tale şi să vezi pe fiii fiilor tăi! Pacea să fie peste Israel!“

În această perioadă minunată adunarea – adică totalitatea credincioșilor care aparțin perioadei harului – vor fi în cer. Ei fiind cetatea ce sfântă, vor coborî din cer de la Dumnezeu. Dar această cetate nu își va pierde caracterul ceresc, de mireasă a Mielului. Binecuvântarea ei va rămâne cerească sub toate aspectele chiar dacă este descrisă ca o piatră prețioasă, aur curat ca sticla, perle (v. Apoc. 21:9-27).

Starea eternă

În apocalipsa 21:1-8 ne este descrisă foarte pe scurt starea eternă. Pe pământul cel nou nu va mai fi vorba de Israel și națiuni, ci vor fi doar oameni.

Ierusalimul va coborî din cer de la Dumnezeu. Această cetate sfântă este descrisă ca „mireasa împodobită pentru soțul ei“. Ea reprezintă adunarea lui Dumnezeu, care, în calitate de mireasa lui Hristos, va avea întotdeauna o poziție specială în eternitate.

Dumnezeu va face toate lucrurile noi, ceea ce înseamnă că va fi o situație cum nu a mai fost niciodată (v. 5). Dumnezeu nu descrie în detaliu cum vor fi lucrurile atunci, dar ne spune ce nu va fi acolo: nu va fi moarte, nici durere, nici plâns, nici necaz. Nu cumva deseori noi suferim acestea în zilele noastre din cauza banilor?

Un lucru este cert: în eternitate nu ne vom mai gândi la bani și la problemele legate de ei, iar Dumnezeu „va șterge orice lacrimă din ochii lor“ (v. 4). Ne vom ocupa numai cu Isus Hristos și cu gloria Lui.

Concluzii

Din caracteristicile diferitelor dispensațiuni putem trage trei concluzii cu privire la bani:

Nu putem aplica în mod direct la noi ceea ce spune Vechiul Testament. Acele pasaje se referă la poporul Israel, care era sub lege și căruia îi fuseseră promise binecuvântări pământești. Ca o excepție, cartea Proverbe prezintă principii pentru viața de zi cu zi, valabile indiferent de dispensațiune.

Istoria din evanghelii prezintă o perioadă de tranziție de la lege la har. De aceea unele pasaje au un caracter evreiesc și nu se pot aplica direct la creștini.

Învățăturile despre bani din epistole ni se adresează în calitate de creștini

Zeciuiala

Putem folosi conceptul de „zeciuială“, care se referă la folosirea banilor și a bunurilor materiale, pentru a ilustra diferențele dintre diferitele dispensațiuni biblice și a face câteva aplicații practice la viața noastră.

În vremea patriarhilor

Zeciuiala este menționată prima dată în Geneza 14:20, când Avraam „i-a dat zeciuială din toate“ lui Melhisedec. Când s-a întors victorios după bătălia împotriva lui Chedorlaomer, Avraam a fost întâmpinat de Melhisedec, care era împărat al Salemului și, de asemenea, și preot al lui Dumnezeu. El l-a binecuvântat pe Avraam în numele Dumnezeului Cel Preaînalt. Ca răspuns la această întâlnire neașteptată, Avraam i-a dat a zecea parte din tot ce recuperase în urma bătăliei.

Despre zeciuială mai citim și în Geneza 28. După ce Dumnezeu i s-a arătat lui Iacov în vis și i-a făcut promisiuni minunate și necondiționate, patriarhul i-a făcut un jurământ lui Dumnezeu: „tot ce-mi vei da, Îţi voi da negreşit zeciuială“ (v. 22).

În vremea patriarhilor Dumnezeu nu dăduse încă legea și nimeni nu le indicase să Îi dea lui Dumnezeu a zecea parte din toate. Ei dădeau de bunăvoie, ca manifestare a mulțumirii lor față de Acela de la care primiseră tot ce aveau.

În vremea lui Israel

Întâiul născut al oricărui animal curat și a zecea parte din tot ce producea pământul și din toate animalele îi aparținea Domnului. Când israeliții erau sub lege, în Levitic 27:30-33 El cerea a zecea parte din țara promisă: „toată zeciuiala pământului din sămânţa pământului şi din rodul pomilor este a lui Yahve: este sfântă pentru Yahve“. Era o poruncă explicită de la Dumnezeu, care intra în vigoare de îndată ce ei ajungeau în țară. Cât despre a zecea parte din turme și din cirezi, aceea care îi aparținea lui Dumnezeu, israelitului nu ăi era permis să cerceteze dacă era bună sau rea și nu îi era îngăduit să o schimbe. Zeciuiala era pentru Domnul.

Deși creștinii nu sunt obligați să dea zeciuială, din aceste porunci putem învăța și noi ceva. În ceea ce privește lucrurile pe care le dăm pentru Domnul nu se cuvine să ne facem calcule să păstrăm pentru noi înșine ceea ce este cel mai bun. Să Îi dăm Lui nu pentru că trebuie, ci pentru că vrem să dăm. Se cuvine să dăm cu inima largă, din dragoste pentru Domnul (v. 2 Cor. 9.6-7).

În Numeri 18:21, Dumnezeu spune ce rost avea zeciuiala: „iată, am dat de moştenire fiilor lui Levi toate zeciuielile în Israel, în schimbul slujbei lor, pe care o fac ei, slujba cortului întâlnirii“. Leviții nu aveau nici o moștenire în Canaan pentru că erau dedicați în slujba casei Domnului. De aceea ei depindeau de zeciuieli pentru a trăi.

De aici putem face o aplicație pentru viața din zilele noastre. Leviții sunt o imagine a credincioșilor care slujesc celor răscumpărați prezentând Cuvântul lui Dumnezeu. În Galateni 6:6 citim: „Cel care primeşte învăţătură în Cuvânt să-i facă parte celui care-l învaţă, din toate bunurile“. Acest sprijin material este dat în special celor care au abandonat slujba pe care o aveau în lume pentru a fi în totul numai în slujba Domnului.

Leviții, la rândul lor, aveau același privilegiu ca și ceilalți israeliți: ei trebuiau să dea o zeciuială din zeciuielile primite de ei (Num. 18:26). Aplicând aceasta la noi putem înțelege că slujitorii Domnului care sunt întreținuți în ce privește lucrurile materiale pot da pentru El o parte din ceea ce primesc.

În încheiere prezentăm un exemplu pozitiv și unul negativ din istoria lui Israel:

a) Când împăratul evlavios Ezechia a făcut reforme în administrarea țării a poruncit poporului sp dea preoților și leviților partea cuvenită pentru ca să respecte legea Domnului. Israeliții au răspuns chemării sale și „au dat din belşug cele dintâi roade de grâu, must şi untdelemn şi miere şi din tot venitul câmpului şi au adus zeciuială din toate din belşug“ (2 Cr. 31:5). S-a strâns atât de mult încât a ajuns să fie mai mult de cât era necesar pentru preoți și leviți, așa că au pregătit depozite în templu și au adus cu fidelitate darurile și zeciuielile și lucrurile dedicate (v. 11-12). Când inimile bat pentru Dumnezeu, casa Lui va fi plină.

b) În Maleahi 3:8 Dumnezeu pune poporului Său o întrebare solemnă: „Va înşelac un om pe Dumnezeu? Totuşi voi Mă înşelaţi şi ziceţi: «În ce Te înşelăm?» În zeciuieli şi în darurile ridicate“. Israeliții nu I-au dat Domnului ceea ce Îi aparținea Lui. Ca urmare, recoltele lor au avut de suferit. Astfel, în versetul 10 citim: „«Aduceţi toată zeciuiala în casa vistieriei, ca să fie hrană în casa Mea; şi puneţi-Mă la încercare acum prin aceasta», zice Yahve al oştirilor, «dacă nu vă voi deschide ferestrele cerurilor şi nu voi turna peste voi o binecuvântare până nu va mai fi loc pentru ea»“. Domnul dorește să-I dăm Lui de bunăvoie, dar ne și arată că El nu va rămâne niciodată dator față de noi. Binecuvântarea Lui depășește tot ce i-am da Lui și orice lucru la care renunțăm pentru El. Marcu 10:29-30 ne spune clar aceasta într-un context diferit: „Adevărat vă spun, nu este nimeni care a lăsat casă, sau fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă, sau copii, sau ogoare, pentru Mine şit pentru Evanghelie, care să nu primească însutit acum, în timpul acesta: case şi fraţi şi surori şi mame şi copii şi ogoare“.

În perioada harului

Credincioșii din vremea harului nu trăiesc sub lege și nu au obligația de a-I da lui Dumnezeu zeciuială, potrivit poruncilor legii. Evrei 7 îl menționează pe Melhisedec și zeciuiala pe care i-a dat-o Avraam fără să-i fi spus cineva să îi dea. Versetul 7 spune: „Dar, fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare“. Melhisedec a primit zeciuiala de la Avraam și l-a binecuvântat. Acest Preot-Împărat este un antetip al lui Isus Hristos, care a murit pentru noi și a înviat peste trei zile pentru a fi viu în eternitate. Ce să aștepte deci El de la noi? Zeciuiala? Sau mai puțin? Sau, poate, mai mult? Noul Testament nu ne dă nici o indicație cu privire la aceasta. Rămâne ceva care ține de cum este inima noastră. Cât de mult a făcut El pentru tine și pentru mine! Cum răspundem noi iubirii Sale? Ce Îi dăm noi Lui? Să nu uităm că Dumnezeu nu rămâne nicicând dator față de om, ci ne binecuvântează din belșug pentru orice lucru pe care i-l dăm Lui.

Hristos a devenit sărac pentru noi

Domnul Isus este creatorul cerului și al pământului. „Toate au fost create prin El“ (Col. 1:16). Toate provin de la El și Îi aparțin Lui. Fiind Dumnezeu creator, El susține întregul univers prin puterea cuvântului Său (v. Evr. 1:3). Din eternitatea trecută El are o glorie de nedescris la Tatăl, dar, la plinirea vremii, El a fost gata să lase toate bogățiile Sale: „Deoarece cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi, ca, prin sărăcia Lui, voi să fiţi îmbogăţiţi“ (2 Cor. 8:9).

Ce har! Isus Hristos a devenit sărac pentru noi! Când a venit în lume nu s-a găsit loc pentru El în hanul din Betleem și El a fost așezat în iesle. Părinții Lui erau săraci și de aceea nu au putut aduce ca jertfă pentru El o oaie, ci numai o pereche de turturele sau porumbei (v. Lev. 12:6-8; Luc, 2:24). Și nu au avut nici bani pentru călătoria în Egipt, dar Dumnezeu a avut grijă ca magii de la răsărit să aducă aur, tămâie și mir pentru copil înainte ca ei să fugă. Mai târziu, Domnul i-a spus unuia care ar fi dorit să-L urmeze: „Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-Şi plece capul“ (Luc. 9:58).

Pentru a împlini cuvântul profetic, Isus a intrat în Ierusalim ca Împăratul călare pe un măgăruș, dar nici acela nu era el Lui, ci a fost împrumutat (v. Mat. 21:1-7). Fiindcă era sărac a trebuit să trimită să-i ceară stăpânului casei să îi permită să folosească acea cameră de oaspeți în care a ținut Paștele (v. Luc. 22:11-12). Toate acestea arată cât de mare a fost sărăcia Lui deși toate erau ale Lui, El fiind Fiul lui Dumnezeu. El a fost sărac și nu s-a plâns de sărăcie, ci a trecut prin toate acestea din iubire pentru tine și pentru mine.

Dar El S-a făcut sărac pentru ca pe noi să ne facă bogați sub aspect spiritual pentru totdeauna. Suntem binecuvântați în Hristos, cu adevărat, cu orice bogăție spirituală în locurile cerești (v. Ef. 1:3). Aceasta înseamnă foarte mult. În calitate de copii ai lui Dumnezeu noi ne bucură, de iubirea Tatălui și avem comuniune cu El. Ne bucurăm de o relație personală cu Domnul Isus și, fiind răscumpărați, aparținem adunării Sale. Toate aceste bogății spirituale, de care ne putem bucura în prezent și pe care le vom avea pentru eternitate, le datorăm numai lui Isus Hristos.

Și nu numai atât, ci sărăcia Mântuitorului nostru ne face să suportăm mai ușor lipsa bogățiilor materiale. Se poate să dorim câte ceva care alții au, dar care Domnul ne dă și nouă să avem. În asemenea situații, dacă ne gândim la marea sărăcie a Lui în lume putem accepta să trăim fără orice lucru El nu ne-ar permite să avem.

Principii importante cu privire la bani și proprietăți

Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni

> „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; pentru că, sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt, sau se va alipi de unul şi va dispreţui pe celălalt. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona“ (Mat. 6.24).

Acesta este un principiu divin pentru atitudinea pe care se cuvine să o avem față de bani. Cuvântul „mamona“ este un termen aramaic care desemnează bogății sau proprietăți. Aici se vorbește despre aceasta ca și cum ar fi o persoană deoarece la aceasta se închină oamenii. Cu alte cuvinte, nu putem sluji în același timp și lui Dumnezeu și banilor. Totuși mulți oameni tot încearcă să le slujească amândoura, adică mulți creștini. Cuvântul lui Dumnezeu este clar: nu putem face aceasta! Dacă ținem la banii noștri, atunci Îl disprețuim pe Domnul. Dacă ținem la bogățiile noastre materiale și le acordăm prioritate față de Isus Hristos, atunci nu Îi putem sluji Lui. Acesta este un fapt clar, dar deseori nu vrem să acceptăm că acesta este adevărul.

Bogățiile materiale sunt trecătoare

> „Cei care se folosesc de lume, ca şi cum aceasta nu le-ar fi la dispoziţie; deoarece chipul lumii acesteia trece“ (1 Cor. 7.31 – trad. Darby)

În calitate de credincioși care au un cămin ceresc și sunt străini pe pământ, noi nu trebuie să uităm niciodată că tot ce poate oferi lumea este trecător. Este trist faptul că deseori noi ne comportăm ca și cum am fi stăpâni ai lucrurilor și nu numai niște utilizatori și căutăm să strângem multe proprietăți. Sigur că putem folosi lucrurile materiale (casa, mașina, îmbrăcămintea, etc) pe care ni le dă Dumnezeu și ne putem și bucura de ele, dar nu trebuie ca speranța noastră să se lege de bogății nesigure ci să ne încredem „în Dumnezeu, care ne dă toate din belşug, ca să ne bucurăm“ (v. 1 Tim. 6:17). Dacă suntem cetățeni ai cerurilor și gândim la cele de sus, atunci lucrurile materiale vor căpăta locul potrivit „pentru că unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta“ (Luc. 12:34).

Secerăm ceea ce am semănat

> „Nu vă amăgiţi: «Dumnezeu nu Se lasă batjocorit»; pentru că ce seamănă omul, aceea va şi secera“ (Gal. 6:7).

Acest principiu subliniază responsabilitatea pe care o avem în tot ce facem. Este valabil și cu privire la modul în care folosim banii și proprietățile noastre. Dacă folosim banii într-un mod egoist, pentru noi înșine, sau dacă ne străduim să dobândim cât mai mulți, atunci semănăm o sămânță rea și vom secera roade nefericite. Dar, dacă urmăm învățăturile pe care ni le-a dat Dumnezeu cu privire la cum să gestionăm bunurile materiale care ne-au fost încredințate, atunci semănăm o sămânță bună și vom secera o recoltă care Îl onorează pe Domnul Isus. Aceasta înseamnă că se cuvine să ne luăm în serios responsabilitățile și să gândim ce consecințe vor avea faptele noastre. În 2 Corinteni 9:6, apostolul Pavel spune: „Dar aceasta spun: cine seamănă cu zgârcenie va şi secera cu zgârcenie; şi cine seamănă cu binecuvântări va şi secera cu binecuvântări“.

Mai valoros decât argintul și aurul

Când se referă la bani, Biblia folosește deseori termenii „aur“ și „argint“. Aceste metale prețioase nu și-au pierdut valoarea lor specială în lume, dar Biblia ne spune clar că există ceva mai bun. Dumnezeu spune:

> „Ferice de omul care găseşte înţelepciune şi de omul care dobândeşte pricepere! Pentru că dobândirea ei este mai bună decât câştigarea argintului şi venitul ei este mai bun decât al aurului fin. Este mai de preţ decât rubinele şi tot ce-ţi poţi dori nu este egal cu ea“ Prov. 3:13-15).

> „Rodul meu este mai bun decât aurul fin, da, decât aurul curat; şi câştigul meu, decât argintul ales“ (Prov. 8:19).

„Primiţi îndrumarea mea, şi nu argintul, şi cunoştinţă mai bine decât aurul ales: pentru că înţelepciunea este mai bună decât rubinele şi toate lucrurile de dorit nu sunt egale cu ea“ (Prov. 8:10-11).

Înțelepciunea lui Dumnezeu, rodul Lui, venitul Lui, învățătura Lui și cunoștința Lui se cuvine să le prețuim mai mult decât aurul curat și argintul pur. Să ne gândim la aceasta. Cum apreciem noi lucrurile? Unul poate strânge aur curat, altul argint pur, dar Dumnezeu spune: „Cu mult mai bine este să dobândeşti înţelepciune decât aur fin! Şi mai de preţ este dobândirea inteligenţei decât a argintului!“ (Prov. 16:16). El vrea să ne facă să fim fericiți și nimic nu se poate compara cu înțelepciunea Lui, care este cel mai valoros lucru: „Căile ei sunt căi plăcute şi toate cărările ei sunt pace“ (Prov. 3:17). Înțelepciunea este ca un pom al vieții: cei care o primesc și țin la ea vor fi fericiți.

Isus Hristos – exemplul nostru

Domnul Isus a respectat aceste principii importante și le-a aplicat perfect în viața Lui, astfel încât este pentru noi cel mai bun exemplu de atitudine pe care se cuvine să o avem față de bani și de proprietăți. El nu i-a slujit lui mamona ci numai Dumnezeului și Tatălui Său. Banii nu avea nici o importanță pentru El, dar El era tot timpul Domn peste toate. Când a plătit taxa pentru templu, El S-a folosit de un pește care avea în gură o monedă. Aceea a fost suficientă pentru El și pentru Petru (Mat. 17:27). Fariseii I-au pus odată o întrebare capcană: „Se cuvine să dăm tribut Cezarului sau nu?“ Atunci El a cerut mai întâi o monedă pentru că nu avea la El nici un ban. Unul dintre ucenicii Săi, Iuda iscarioteanul, ținea punga cu bani și nu Domnul. Aceste exemple ne arată clar că El a venit pentru a-I sluji lui Dumnezeu și nu lui mamona. În Ioan 4:34, El a spus: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis şi să sfârşesc lucrarea Lui“. În Marcu 10:45, fiind robul desăvârșit, El a spus: „Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi“.

Noi am fost răscumpărați cu un preț

Domnul Isus ca om în lume nu a avut nici un ban, dar El a plătit prețul răscumpărării noastre cu propria Sa viață. Toți cei care cred în El au fost răscumpărați prin sângele Lui cel scump, a cărui valoare nu o vom putea măsura deplin nicicând (v. 1 Pet. 8:18-19). Acum Îi aparținem Lui. De aceea El are dreptul de a determina cum vor decurge viețile noastre. Suntem noi gata să acceptăm ca El să ne conducă și să urmăm învățăturile Lui cu privire la banii și proprietățile noastre?

„Pentru că aţi fost cumpăraţi cu un preţ, glorificaţi deci pe Dumnezeu în trupul vostru!“ (1 Cor. 6:20).

Ce preț a plătit Hristos pentru răscumpărarea noastră! Acum putem răspunde glorificându-L pe Dumnezeu în viețile noastre, iar folosirea corectă a banilor și a proprietăților noastre sunt incluse în aceasta.

Sărăcia și bogăția

1. Sărăcia

Avem dificultăți în a aborda subiectul sărăciei când este atât de mult belșug în țările noastre și mulți au mult mai mult decât le este cu adevărat necesar. Cu toate acestea, Cuvântul lui Dumnezeu face câteva declarații cu privire la acest subiect, așa că vom cita câteva referințe.

„Cine lucrează cu mână leneşă sărăceşte, dar mâna celor harnici îmbogăţeşte“ (Prov. 10:4). Acest cuvânt ne încurajează să lucrăm cu sârguință și cu fidelitate pentru ca să nu ajungem săraci din vina noastră. Același gând îl întâlnim în Proverbe 6:6-11, text care, la sfârșit, spune: „Puţin somn, puţină aţipire, puţină încrucişare a mâinilor pentru odihnă, şi sărăcia ta va veni ca un hoţ şi lipsa ta ca un om înarmat“.

„Nu-mi da nici sărăcie, nici bogăţie; hrăneşte-mă cu pâinea de care am nevoie zilnic, ca nu cumva, fiind sătul, să Te tăgăduiesc şi să zic: «Cine este Yahve?» Sau ca nu cumva, fiind sărac, să fur şi să iau în deşert Numele Dumnezeului meu“ (Prov. 30:8-9). De aici aflăm că nu numai bogăția ci și sărăcia prezintă pericole pentru un credincios. „Săracul este urât chiar şi de aproapele său, dar bogatul are mulţi prieteni“ (Prov. 14:20). Un asemenea comportament este normal în lume, dar între credincioși nu se cuvine să fie așa (v. Iac. 2:1-7).

„Pentru că Yahve îi aude pe cei săraci şi nu-i dispreţuieşte pe cei încătuşaţi ai Săi“ (Ps. 69:33). În societate, aceia care posedă puține lucruri sau care nu au mai nimic sunt deseori dezavantajați, dar Dumnezeu îi aude și, în harul Său, le vine în ajutor.

Înțelepciunea săracului este adesea disprețuită. Un exemplu cu privire la aceasta este în Eclesiastul 9:14-16. Într-o cetate mică era un om sărac dar înțelept, care a salvat cetatea prin înțelepciunea lui. dacă ar fi fost o persoană cu avere atunci ar fi fost onorat și răsplătit cum se cuvine, dar pentru că era sărac nimeni nu și-a mai amintit de el după ce acea cetate a fost eliberată. În mod asemănător, Dumnezeu L-a trimis pe propriul Său Fiu în lume ca om sărac și a fost disprețuit și nu a fost respectat. Acest „om sărac“ a lucrat cu o înțelepciune care a depășit orice gânduri din imaginația oamenilor și, prin moartea Lui, a adus o mântuire minunată. Cât de trist este faptul că majoritatea oamenilor a uitat de acest om sărac și nu vrea să știe de El! Ascultați glasul domnului: „Sunt uitat de inima lor ca un om mort“ (Ps. 31:12).

2. Bogăția

Principii

Bogăția nu este ceva rău în sine. Întotdeauna au fost oameni bogați, dar Domnul Isus a spus: „Copii, cât de greu este pentru cei care se încred în bogăţii să intre în Împărăţia lui Dumnezeu!“ (Marc. 10:24). Și în Matei 19:23 a explicat: „Adevărat vă spun: Cu greu va intra un bogat în Împărăţia cerurilor“. Această afirmație s-a arătat deseori a fi adevărată: cu cât este averea mai mare, cu atât ea constituie un obstacol în calea convertirii. La întrebarea ucenicilor: „Atunci cine poate fi mântuit?“ Domnul a răspuns: „La oameni, aceasta este imposibil, dar la Dumnezeu toate sunt posibile“ (v. Mat. 19:25-26).

„Bogăția“ este un concept relativ. Etalonul pentru aceasta este standardul de viață, care însă diferă de la o țară la alta și de la un continent la altul. Cineva spunea odată: „Este aproape imposibil ca o persoană care are bogății să nu se încreadă în ele“. Dar, mulțumită harului lui Dumnezeu, în fiecare țară unii oameni bogați ajung să fie credincioși. Prin urmare, în orice parte a lumii găsim credincioși care au o situație financiară prosperă. Acum să ne gândim la două aspecte:

- Diferențele sociale dintre bogați și săraci sunt o consecință generală a păcatului. Trebuie să recunoaștem acest fapt.
- Dacă aceia care sunt bogați îi asupresc pe cei săraci, ei păcătuiesc în mod conștient împotriva lui Dumnezeu și împotriva oamenilor.

Și termenul „belșug“ apare în Biblie. De exemplu în Proverbe 3:10. Belșugul nu înseamnă neapărat mari bogății, ci înseamnă că o persoană are mai mult decât are nevoie pentru traiul de zi cu zi. Dacă suntem într-o asemenea situație atunci se cuvine să mulțumim lui Dumnezeu și Tatăl în numele Domnului nostru Isus Hristos (v. Ef. 5:20). Belșugul este plinătatea binecuvântării de care avem parte prin har. Dar Dumnezeu a trasat o limită pe care noi o depășim atunci când ne facem poftele cu avuția noastră și poate chiar cădem în păcatul lăcomiei.

Exemple de omeni bogați

În Noul Testament găsim mai multe exemple de oameni bogați, pe care Dumnezeu ni le-a dat fie ca avertisment, fie spre a fi o încurajare.

Tânărul bogat (Marcu 10:17-22)

Acest tânăr a venit la Domnul cu întrebarea sinceră cum să moștenească viața eternă. El era drept și încercase din tinerețea lui să trăiască în temere de Dumnezeu. Din vreme ce era încă sub lege, el a respectat cu sârguință poruncile date de Dumnezeu. Cu toate acestea, tot simțea că îi lipsea ceva. Isus Hristos a privit la el și l-a iubit și i-a spus: „Un singur lucru îţi lipseşte: mergi, vinde ce ai şi dă săracilor“ (v. 21). Domnul cunoștea inima acestui tânăr. Pentru că el ținea mult la averea lui, Domnul l-a provocat să aleagă. Ești gata să renunți la proprietățile tale pentru Isus Hristos? În mod trist, el a decis în favoarea banilor și nu să-L urmeze pe Domnul Isus. A plecat tist și nu mai auzim despre el. Nu este acesta oare un exemplu cât de greu este ca un om bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu?

Omul bogat din locuința morților (Luca 16:19-31)

Domnul Isus a spus istoria cu bogatul și săracul Lazăr. Amândoi au murit, „Lazăr a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam“ – domeniul fericirii. Bogatul, pe de altă parte, a ajuns să fie în chinuri. Pentru că suferea groaznic a vrut ca frații lui, care mai erau încă în viață, să fie avertizați. Știa că numai aceia care se pocăiesc sunt mântuiți (v. 30), dar el personal nu se pocăise. El fusese mult prea absorbit de viața lui fericită și plină de lux și a ajuns să fie prea târziu. De aici învățăm că o viață prosperă și plină de satisfacții poate face ca omul să nu-și mai pună nici o întrebare cu privire la mântuirea eternă.

Șeful bogat al colectorilor de taxe (Luca 19:1-10)

Biblia ne spune despre Zacheu. În primul rând el era șeful colectorilor de taxe. Aceasta era o poziție importantă, prin care avea afaceri cu romanii și avea multă influență asupra altora. Apoi, el era bogat. Nu toată averea lui o câștigase în mod legal. Cerând mai mult decât ar fi trebuit să ceară, cu timpul, el s-a îmbogățit. Ajunsese să aibă o situație financiară bună. În al treilea rând, el era mic de statură. Acest fapt trebuie să fi fost umilitor pentru el. Cu toate că avea o slujbă bună și mulți bani, oamenii îl disprețuiau.

Cu toate că era foarte bogat, Zacheu dorea mult să-L vadă pe Isus. Pentru că era mic de statură, mulțimea îl împiedica să vadă. De aceea șeful cel bogat al colectorilor de taxe s-a suit într-un sicomor pentru a-L vedea pe Mântuitorul. Nu și-a putut imagina ce avea să urmeze. Isus nu S-a limitat numai la a trece pe lângă el, ci S-a oprit, a privit la el și a spus: „Astăzi trebuie să rămân în casa ta“. Așa a început conversația între Mântuitorul și șeful colectorilor de taxe. Spre deosebire de tânărul bogat, pentru Zacheu banii nu au fost un obstacol pentru a-L crede pe Isus Hristos și a-L urma. De fapt, ceea ce a făcut cu banii lui a dovedit convertirea lui. În final Domnul a explicat: „... pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ceea ce era ierdut“. Zacheu este un exemplu frumos cum oamenii bogați pot să creadă în Domnul Isus.

Consilierul bogat (Matei 27:57)

Iosif din Arimateea era un consilier (membru al sinedriului) bogat și un ucenic al Domnului Isus. Pentru că era un om bun și drept, el nu fusese de acord cu hotărârea sinedriului de a-l omorâ pe Hristos. După ce a murit Mântuitorul, Iosif a mers cu curaj la Pilat și a cerut trupul Lui (Luc. 23:50-53). El a dat laoparte orice teamă de oameni și a trecut în mod deschis de partea lui Isus cel respins și crucificat. Mormântul pe care el și-l pregătise săpat în stâncă a fost folosit de Domnul Său. Cu tot respectul, el a înfășurat în pânză de in trupul lui Isus și l-a pus în mormânt. Așa s-a împlinit profeția din Isaia 53:9: „groapa Lui a fost rânduită cu cei răi, dar El a fost cu cel bogat în moartea Lui, pentru că nu făcuse nici o violenţă, nici nu a fost vicleşug în gura Lui“. Dumnezeu S-a folosit de acest om bogat pentru a-I da Fiului Său un mormânt după cuviință. De aici învățăm că Domnul dorește să-i folosească pe credincioșii bogați pentru unele lucrări pe care ei le pot face deosebit de bine.

Dorința de îmbogățire

Deși Dumnezeu nu ne-a promis binecuvântări materiale în calitate de creștini, nu este un păcat să fii bogat. Însă acela care dorește să se îmbogățească se face vinovat de un păcat grav. Dorința de îmbogățire merge mână în mână cu lăcomia și cu iubirea de bani.

Pavel ne învață: „Având hrană şi îmbrăcăminte, vom fi mulţumiţi cu acestea“ (1 Tim. 6:8).

Dacă ne lipsesc lucrurile cele mai elementare nu avem strictul necesar pentru a trăi. Dar, dacă avem destul ca să mâncăm și să ne îmbrăcăm – ceea ce mulți oameni din această lume nu au – se cuvine să fim mulțumiți și mulțumitori. Cu toate acestea, dorința de îmbogățire se poate naște în inimile noastre. Mulți au căzut în această cursă. De aceea Dumnezeu ne dă avertismentul solemn: „Dar cei care vor să fie bogaţi cad în ispită şi în cursă şi în multe pofte nebune şi vătămătoare, care îi afundă pe oameni în ruină şi în pieire“ (1 Tim. 6:9). Sunt multe căi pe care oamenii o apucă pentru a face mulți bani în dauna altora: corupție, evaziune fiscală, înșelăciune, exploatarea angajaților etc. Unii încearcă să-și sporească averea prin mijloace cinstite, dar sacrifică toate celelalte și nu mai au deloc timp pentru ei înșiși, pentru soție și copii. Aceasta se poate întâmpla chiar și la creștini: pot ajunge să nu mai participe în mod regulat la strângerile adunării și să nu mai aibă energie pentru lucrurile Domnului. Pe scurt, ei trăiesc numai pentru a ajunge să fie bogați și nu realizează cât de mult rău își fac lor înșiși și celor care le sunt apropiați. „Iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele; după care unii, umblând, s-au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns pe ei înşişi cu multe dureri“ (1 Tim. 6:10).

Un credincios a dorit odată să se îmbogățească rapid și a început să joace la un cazinou. La început a avut succes și a câștigat. A folosit câștigurile pentru alt jos și a câștigat și mai mult. Aceasta a mers pentru un timp, după care lucrurile s-au schimbat spre rău. A început să piardă, dar nu s-a oprit nici când a pierdut toți banii pe care îi câștigase. A făcut un împrumut pentru a continua să joace și a pierdut și mai mult. Datoriile lui au crescut din ce în ce mai mult până ce nu le-a mai putut achita și a fost adus la tribunal. Părinții lui au aflat de situație înainte ca el să fie condamnat la închisoare și, din iubire pentru fiul lor, și-au vândut casa și au plătit datoriile. Ce consecințe grozave poate avea dorința de a avea bani și de a te îmbogăți!

Dumnezeu ne avertizează cu privire la pofte

Pofta – iubirea de bani și de posesiuni – este un păcat grav. În cuvântul lui Dumnezeu aceasta este deseori menționată alături de curvie sau adulter (ex. Ef. 5:3; Col. 3:5). În Coloseni 3 pofta este chiar numită idolatrie. De aceea, în Luca 12:15, Domnul ne avertizează: „Luaţi seama şi păziţi-vă de oricel lăcomie de bani, pentru că viaţa cuiva nu este în belşugul averilor lui“. Pe de-o parte învățăm că și noi, care suntem credincioși, trebuie să fim atenți să nu avem o atitudine de a pofti, iar, pe de altă parte, Domnul Isus ne spune clar că fericirea noastră nu se poate întemeia pe bogățiile materiale. Din vreme ce viața este un dar de la Dumnezeu și are valoare eternă, adevărata împlinire ne-o vom găsi numai în relația noastră cu El.

Și cartea Proverbe ne avertizează cu privire la pofte și la consecințele lor devastatoare: „Aşa sunt cărările oricui este lacom de câştig: el ia viaţa stăpânilor lui“ (Prov. 1:19). Și mai spune și: „Cel lacom de câştig îşi tulbură casa, dar cine urăşte mita va trăi“ (Prov. 15:27). Și oamenii religioși pot avea pofte. Amintiți-vă de Balaam sau de învățătorii falși din creștinătate, care „o inimă deprinsă la lăcomie“ (2 Pet. 2:14). Fie ca Domnul să ne ferească de pofte.

Cum pot fi eliberat de pofte și de iubirea de bani

Ce să faci când ai dorința de a fi bogat? Sau cum să tratezi poftele care ți se nasc în inimă? Următoarele măsuri pot împiedica poftele să-ți domine inima și viața:

1. Trebuie să fii conștient că, din cauza păcatului, există o tendință firească de a dori să fii bogat și că aceasta poate afecta pe oricine și te poate afecta și pe tine.

2. Dorința de bani și de înavuțire trebuie judecată întotdeauna ca fiind ceva rău.

3. Dacă poftele te-au făcut să manifești lăcomie sau răutate, atunci trebuie să-I mărturisești sincer Domnului acel păcat.

4. Străduiește-te în mod conștient să lucrezi contrar unor atitudini care sunt manifestări ale poftelor. În loc să cauți să strângi bani și proprietăți pentru tine, caută să fii mai generos față de alții.

5. Nu uita nici o clipă că banii nu pot cumpăra orice

- Pot cumpăra un pat dar nu și odihne somnului
- Pot cumpăra o carte, dar nu inteligența
- Pot cumpăra o casă, dar nu un cămin
- Pot cumpăra hrană, dar nu și pofta de mâncare
- Pot cumpăra medicamente, dar nu sănătate
- Pot cumpăra plăceri, dar nu fericirea

Dar, mai ales, nu pot cumpăra mântuirea în Isus Hristos deoarece aceasta este dăruită gratis.

Învățături pentru cei care sunt bogați

Cuvântul lui Dumnezeu se adresează tuturor claselor sociale și are un mesaj clar și direct pentru cei care sunt bogați: „Porunceşte celor care sunt bogaţi în veacul de acum să nu se mândrească, nici să nu se încreadă în nesiguranţa bogăţiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belşug, ca să ne bucurăm de ele; ca să facă binele, să fie bogaţi în fapte bune, să fie darnici, gata să dea, strângându-şi pentru viitor o temelie bună, ca să apuce adevărata viaţă“ (1 Tim. 6:17-19).

Dorim să subliniem câteva aspecte specifice din acest pasaj din Biblie, la care să mediteze creștinii care sunt bogați:

1. Ei nu trebuie să fie mândri sau aroganți – Dumnezeu le-a încredințat bogății pentru ca ei să fie administratori credincioși.

2. Ei sunt expuși pericolului de a se încrede în bogățiile lor materiale. Bogăția se poate pierde de la o zi la alta. Crizele economice și ale piețelor financiare au dovedit în repetate rânduri cât de repede se pot schimba situațiile. O bancă poate da faliment și cei care și-au depus banii acolo pot pierde cea mai mare parte a lor dacă nu chiar totul. Valoarea unei proprietăți, care ne așteptam să crească de la an la an, poate scădea brusc. Oamenii își pot pierde și casa dacă nu pot plăti ratele. Globalizarea sporește riscurile deoarece criza dintr-o țară afectează mult mai rapid alte țări și consecințele ajung să fie mondiale.

3. Creștinii bogați sunt îndemnați să folosească bunurile materiale pentru a face fapte bune și a fi generoși. Dacă fac fapte bune din iubire pentru Domnul, atunci El îi va răsplăti în viitor.

În Hagai 1:9, Dumnezeu spune: „Vă aşteptaţi la mult şi, iată, a fost puţin; şi când l-aţi adus acasă, Eu l-am suflat“. Cred că și în zilele noastre Dumnezeu „suflă“ asupra economiei, mai ales când oamenii cred că au totul sub control fără Dumnezeu, ca pentru a da un avertisment. De aceea noi nu trebuie să ne strângem comori pe pământ, „unde molia şi rugina strică şi unde hoţii sparg şi fură“ (v. Mat. 6:19-21). Unde îți sunt fondurile? Cât ai în contul din cer? Sau cumva, până acum nici nu ai deschis un cont acolo?

Nu există diferențe în ceea ce privește poziția creștinilor înaintea lui Dumnezeu

Trăim în perioada harului, dar Dumnezeu nu a făcut să dispară diferențele sociale. În familia Sa sunt oameni săraci și oameni bogați, dar aceste diferențe materiale nu mai prezintă importanță, cei răscumpărați primind de la Dumnezeu aceeași poziție creștină: „Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus“ (Rom. 8:1). „El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuţi în Cel Preaiubite“ (Ef. 1:5-6). În ceea ce privește poziția lor în Hristos, toți credincioșii au aceeași parte în El: „Iar fratele dintr-o stare de jos să se laude în înălţarea lui, şi bogatul în smerirea lui“ (Iac. 1:9-10). Toți suntem cetățeni ai cerurilor „pentru că cetăţenia noastră este în ceruri, de unde Îl şi aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos“ (Filp. 3:20).

În ceea ce privește poziția înaintea lui Dumnezeu nu contează dacă cineva are mulți sau puțini bani. Fiecare este răspunzător înaintea lui Dumnezeu să gestioneze cu fidelitate ceea ce i-a încredințat Dumnezeu, fie că este mult, fie că este puțin.

Instrucțiuni practice privind folosirea banilor

În a doua parte a acestei cărți am dori să abordăm diferitele probleme pe care noi, fiind creștini, le întâmpinăm în folosirea în viața de zi cu zi a banilor și bunurilor materiale. Dorim să dăm ajutor din Cuvântul lui Dumnezeu pentru ca să putem recunoaște cheia pentru adevărata mulțumire.

Prima tranzacție financiară

Geneza este cartea începuturilor, în care sunt menționate pentru prima dată multe adevăruri de bază. Aceasta este valabil și în legătură cu banii. În Geneza 23:7-16 Dumnezeu ne dă, prin intermediul lui Avraam, un exemplu cum trebuie să folosim bunurile materiale și cum să ne comportăm în afaceri. Avraam trăia ca străin în țara Canaanului și, cu toate că Dumnezeu promisese că avea să-i dea acea țară lui și descendenților lui, el nu avea în proprietate nici măcar un metru pătrat de teren. Când a murit Sara, soția lui, pentru a-i face o înmormântare cum se cuvenea a trebuit să cumpere un petic de pământ. Nu a dorit să se îmbogățească pe seama altora sau să primească daruri de la lume (v. Gen. 14:23). Se cuvine să observăm în mod special două aspecte cu privire la această achiziție:

a) A dorit să cumpere pământul la prețul pieții (v. 23:9)

b) A plătit „patru sute de sicli de argint, care mergeau la negustor“

În acea afacere s-a comportat cinstit și cu integritate. Cum ne comportăm noi în afaceri în această lume? Ne lăsăm cumva influențați de practicile ilegale sau dubioase care sunt frecvente la cei din jurul nostru? Avraam nu a dorit să facă o afacere clandestină, ci a negociat deschis și în prezența mai multor martori. A plătit un preț la valoarea pieții. Astfel, dreptul de proprietate a fost stabilit în mod clar. Și faptul că el a cumpărat în mod oficial acel ogor înaintea mai multor martori s-a arătat a fi de folos mai târziu, când Iacov a murit în Egipt și a dorit să fie înmormântat în locul de înmormântare al familiei (v. Gen. 50:13). Toți descendenții săi se mutaseră în Egipt și nimeni din familia lui nu mai locuia acolo, dar era cunoscut că acel loc de înmormântare îi aparținea lui Avraam și descendenților lui. Cum ar fi fost dacă Avraam nu ar fi plătit nimic pentru acel teren? Dumnezeu ne arată că acest exemplu este valabil și de urmat întotdeauna: să fii cinstit în afaceri.

Datoriile

În zilele noastre este relativ normal să ai datorii. Deficitele multor țări sunt înspăimântător de mari. Dar și multe persoane fizice au mari datorii. Tendința este: „cumpără acum, plătește mai târziu“. Au crescut mult creditele de consum – acele credite pe care oamenii le contractează pentru a achiziționa bunuri de consum, din acelea care nu au o valoare de durată, spre deosebire de bunurile imobiliare pentru care se poate face o ipotecă.

Mână-n mână cu contractarea de datorii merge și comportamentul rău la plată. Facturile rămân neplătite până la a doua sau a treia notificare prin poștă sau până ce vin executorii.

Definiția datoriei

În Biblie, pentru cuvântul „datorie“ nu găsim nicăieri o definiție clară. Dar putem spune că o persoană are datorii financiare dacă este îndeplinită vreuna din următoarele condiții:

Când o plată nu este făcută la termen

Dacă cineva plătește cu un card de credit, scadența este în luna următoare. Dacă acea plată este făcută la termen, atunci nu este nici o datorie, dar dacă nu este posibil să fie făcută plata, atunci rezultă o datorie.

Dacă suma datorată depășește valoarea bunurilor achiziționate

De exemplu, cineva cumpără o casă. În cele mai multe cazuri, acea persoană nu poate plăti întregul preț imediat. Dacă valoarea de piață a casei scade sub valoarea soldului ipotecii și persoana nu poate continua sp plătească, atunci casa va valora mai puțin decât banii pe care îi datorează.

Sunt multe lucruri care își pierd toată valoarea sau o mare parte din valoarea lor imediat după ce au fost cumpărate. O mașină nouă pierde până la o treime din valoarea ei de îndată ce a fost scoasă din showroom. În cazul altor bunuri, cum ar fi îmbrăcăminte, încălțăminte sau mobilier, deprecierea este și mai mare. Cine cumpără asemenea lucruri pe credit, fără să aibă bani cu care să le plătească, acea persoană se îndatorează.

Principiile lui Dumnezeu cu privire la datorie

Ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la datorie? Romani 13:8 spune: „Să nu datoraţi nimănui nimic, decât să vă iubiţi unii pe alţii; pentru că, cine iubește pe altul a împlinit legea“. Aceasta înseamnă că un creștin nu trebuie să fie influențat de tendința lumii de a avea datorii. Biblia ne dă multe motive pentru aceasta:

Pentru că datoria ne aduce într-o relație de dependență

> „Bogatul stăpâneşte peste săraci şi datornicul este slujitorul creditorului“ (Prov. 22:7)

Acest principiu este valabil de secole. Este evident că deseori bogații îi asupresc și îi exploatează pe cei săraci. Creditorul stabilește regulile pentru debitor. Prin urmare, dacă ajungem să avem datorii intrăm într-o relație de dependență nedorită, care nu este după gândul lui Dumnezeu.

Pentru că Tatăl din ceruri se îngrijește de noi

„Pentru că toate acestea naţiunile le caută; pentru că Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi nevoie de toate acestea“ (Mat. 6:32)

Tatăl nostru din ceruri știe ce anume ne este necesar ca să trăim. De ce să nu ne încredem în El că se va îngriji de noi? Datoriile sunt deseori rezultatul faptului că noi cumpărăm ceva care nu ne putem permite. Vreau să-mi îndeplinesc imediat dorința în loc să aștept până când voi avea suficienți bani și, cum nu pot plăti imediat, fac datorii. În zilele noastre este atât de ușor să folosești cardul de credit și chiar suntem încurajați să facem aceasta. Dar un asemenea card trebuie să fie numai un mijloc de plată. Nu se cuvine oare ca noi să ne încredem mai mult în Tatăl ceresc pentru că El se îngrijește de noi? El nu ne dă tot ce dorim noi, dar ne de în mod sigur ceea ce avem nevoie. În plus, niciodată nu este bine să trăim peste ceea ce ne putem permite deoarece aceasta conduce, inevitabil, la datorii.

Deoarece Hristos ne-a eliberat

„Hristos ne-a pus în libertate; rămâneţi deci tari şi nu vă prindeţi din nou într-un jug al robiei!“ (Gal. 5:1)

Prin moartea Lui, Isus Hristos ne-a eliberat de sub robia legii, a lumii și a diavolului. Dacă, fiind creștini, angajăm datorii, atunci negăm această eliberare prin faptul că intrăm într-o relație de dependență. Sunt oameni care nu mai dispun de veniturile lor lunare deoarece datoriile lor sunt atât de mari încât cea mai mare parte din ceea ce câștigă trebuie să dea pentru a plăti datoriile și dobânzile acumulate. Asemenea situații tragice nu sunt după gândul lui Dumnezeu. Dacă ai datorii, atunci plătește-le cât mai curând cu putință! Începe azi și nu mâine! „Nu opri binele de la cei cărora li se cuvine, când este în puterea mâinii tale să-l faci! Nu zice aproapelui tău: «Pleacă şi vino din nou, şi mâine îţi voi da», când ai la tine ce să dai“ (Prov. 3:27-28). Multora nu le pasă de datoriile lor deoarece conștiința li s-a tocit. Psalmul 37:21 spune: „Cel rău ia cu împrumut și nu dă înapoi, dar cel drept se îndură și dă“. Îți mai pasă dacă ai facturi pe care nu le-ai plătit la termen? Amintește-ți: ai renunțat la libertatea ta. Mai devreme sau mai târziu vei fi nefericit. Cei care sunt nu au datorii sunt liberi și sunt scutiți de multe întristări.

Garanțiile personale

În unele cazuri o datorie este acoperită printr-o garanție personală. Se pune problema: „Se cuvine ca un creștin să fie garant pentru cineva care are nevoie urgentă de bani?“ În cuvântul lui Dumnezeu găsim răspunsul clar:

„Un om fără minte bate palma, punându-se garant pentru aproapele său“ (Prov. 17:18).

„Nu fi dintre cei care bat palma, dintre cei care sunt garanţi pentru datorii“ (Prov. 22:26).

Dumnezeu dă un avertisment clar să nu te faci garant pentru altcineva. Cei care fac aceasta sunt „fără minte“. De asemenea, Dumnezeu ne arată și consecințele grave pentru cine nu ia aminte la acest avertisment: „Dacă n-ai nimic să plăteşti, de ce să-ţi ia patul de sub tine?“ (Prov. 22:27). Dacă un datornic nu are cu ce plăti datoria, atunci garantul este obligat să plătească, dar dacă el sau ea nu are cu ce plăti, atunci i se va lua ceea ce are. Aceasta înseamnă că a te face garant poate avea consecințe dezastruoase.

Poate vei spune: „Dar cum rămâne cu dragostea frățească? Nu se cuvine să-mi ajut fratele care este în nevoie?“ Sigur că nu se cuvine să ne retragem față de cei care sunt în nevoie, dar ajutorul dat nu trebuie să fie sub forma unei garanții personale deoarece aceasta este, în mod cert, contrar Cuvântului lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu spune clar și ce trebuie să facă unul care a ajuns să fie garant pentru aproapele lui: trebuie să se elibereze de această obligație cât mai curând posibil. „Fiul meu, dacă te-ai pus garant pentru aproapele tău, dacă ai bătut palma cu un străin, eşti prins în cursă prin cuvintele gurii tale, eşti înlănţuit de cuvintele gurii tale; fă aceasta acum, fiul meu, şi eliberează-te, pentru că ai căzut în mâna aproapelui tău: du-te, smereşte-te şi insistă pe lângă aproapele tău. Nu da somn ochilor tăi, nici aţipire pleoapelor tale. Eliberează-te, ca o căprioară din mâna vânătorului şi ca o pasăre din mâna păsărarului“ (Prov. 6:1-5).

Unul singur a putut să Se facă garant pentru că avea toate mijloacele: Domnul Isus a devenit garant pentru noi înaintea lui Dumnezeu (Evr. 7:22). La cruce, El a plătit toată datoria noastră. De bunăvoie El a luat asupra Sa toată datoria noastră și a achitat-o deplin prin moartea Lui.

Economisirea

Opusul acumulării de datorii este economisirea. Se cuvine ca un creștin să facă aceasta? Dacă da, atunci cât să pună deoparte? Cuvântul lui Dumnezeu dă un răspuns clar și la aceasta, dar nu ne spune ce procent din veniturile noastre să economisim. În schimb, ne prezintă un principiu pe care se cuvine să-l punem în practică.

În general, cineva care a ajuns la 80 de ani a trăit 20 de ani fiind copil și tânăr, 40 de ani muncind, iar restul vieții ca pensionar. Ocaziile de a economisi există în principal în cei 40 de ani în care cineva lucrează și câștigă bani.

Economisirea este ca a face provizii pentru „iarnă“

Pe această temă, să vedem câteva pasaje din Proverbe:

„Cine adună vara este un fiu înţelept, cine doarme la seceriş este un fiu care face ruşine“ (Prov. 10:5)

În context, vara înseamnă anii în care avem un venit. În acest timp putem strânge pentru când vom ajunge bătrâni. Dar putem privi vara și ca o perioadă mai scurtă - acea parte a muncii noastre în care veniturile noastre depășesc ceea ce ne este necesar pentru ca să trăim. Această diferență ne permite să punem deoparte bani pentru timpul când vom ajunge să nu mai avem de lucru sau când vor apărea obligații neașteptate. Cei care au copii fac bine dacă economisesc pentru ei atunci când sunt mici deoarece, când vor fi mari, costurile pentru îmbrăcăminte, educație și altele vor crește mult.

„Furnicile, un popor fără putere, totuşi îşi pregătesc hrana vara“ (Prov. 30:25).

Furnicile sunt făpturi mici, care nu ies în evidență, dar știu că nu vor mai găsi hrană la venirea iernii și, de aceea, își fac provizii vara. Privind cum ele își strâng pline de zel hrana pentru „familia“ lor învățăm o lecție cu privire la cum ar trebui și noi să punem deoparte ceva pentru „iarnă“. Ceva asemănător vedem și cu Iosif în Egipt. A strâns hrană în cei șapte ani roditori pentru a face față în cei șapte ani de secetă. Este cert că tocmai de aceea Dumnezeu i-a arătat mai dinainte lui Faraon, prin acele vise, cum avea să fie viitorul.

„O comoară scumpă şi untdelemn sunt în locuinţa unui înţelept, dar un om nebun le înghite“ (Prov. 21:20).

Acest verset desemnează ca înțelept pe cineva care strânge anumite provizii pentru viitor, dar spune și despre aceia care cheltuiesc tot ce câștigă – ba uneori chiar mai mult decât atât. Dacă facem ca aceștia din urmă suntem proști. Dacă se întâmplă ceva neașteptat – de exemplu să nu mai avem de lucru sau să fie necesare reparații la mașină sau la casă sau să vină o boală sau familia sau prietenii să aibă nevoie de un ajutor financiar urgent -, atunci nu vom avea nici o rezervă pentru costurile suplimentare. Să ne purtăm cu înțelepciune ca să nu ajungem o povară pentru alții când va veni „iarna“.

Motive pentru a economisi

Nu cunoaștem viitorul. Poate că în clipa de față totul pare promițător, poate că nu avem nici o grijă și trăim fiecare moment bucurându-ne de viață și dorim mai multe lucruri decât ne putem permite, așa că nu economisim. Unii gândesc: „De ce să economisesc? La ratele dobânzilor atât de mici nu merită“. Dar nu se pune problema să acumulezi bogății, ci Cuvântul lui Dumnezeu ne dă alte motive ca sp economisim, pe care le putem rezuma după cum urmează:

- Să avem resurse pentru evenimente neașteptate din viitor
- Pentru investiții sau achiziții viitoare: de exemplu o mașină, o casă, mobilă sau o călătorie
- Pregătirea sistematică pentru bătrânețe (un plan de pensii)
- Pentru a plăti educația copiilor în viitor

Pericolele economisirii

Dar economisirea prezintă și anumite pericole. Se poate să strângem bani pentru că dorim să fim bogați. Se poate ca dorința de înavuțire să nu fie motivul inițial, dar, pe măsură ce acumulăm, să ajungem să dorim să strângem tot mai mult pentru că dorim să avem mai multe resurse financiare. Cuvântul lui Dumnezeu condamnă în mod clar un asemenea comportament egoist.

Când economisim trebuie să evităm investițiile cu risc ridicat. Și astăzi este valabil același principiu ca în trecut: „cu cât este randamentul mai mare, cu atât riscul este mai mare“. Mulți doresc să facă bani repede prin investiții speculative cu risc ridicat. Cuvântul lui Dumnezeu ne sfătuiește să nu facem aceasta: „Gândurile celor harnici duc numai la belşug, dar ale oricui este grăbit, numai la lipsă“ (Prov. 21:5). Eclesiastul 5:13-14 ne avertizează: „Este un rău dureros pe care l-am văzut sub soare: bogăţii păstrate spre răul celui care le stăpâneşte; sau acele bogăţii se pierd printr-o întâmplare rea; şi dacă a născut un fiu, nu rămâne nimic în mâna lui“. O asemenea nenorocire poate fi falimentul unei companii în care avem o participație sau o cădere a acțiunilor pe bursă, care face să dispară dintr-odată o mare bogăție. Bineînțeles, nu există nici un fel de investiții care să ofere siguranță absolută, dar de aceea trebuie să ne investim banii cu înțelepciune și să ne rugăm în legătură cu aceasta, încrezându-ne în Dumnezeu.

Dărnicia

Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă un antidot ca să nu cădem în boala de a nu face nimic altceva decât să economisim. Acesta este să dăm altora din bunurile materiale pe care Dumnezeu ni le-a încredințat. Apostolul Pavel ne transmite un cuvânt important pe care l-a spus Însuși Domnul Isus: „Este mai ferice să dai decât să primești“ (Fapte. 20:35). Cei care dau descoperă că acest principiu este întotdeauna valabil în practică: este mult mai plăcut să dai ceva decât să primești un dar. La începutul acestei cărți ne-am amintit că Dumnezeu este un Dumnezeu care dă daruri. În iubirea Lui, care depășește capacitatea noastră de înțelegere, El L-a dat pe Fiul Său preaiubit să moară pentru noi. Nu putea să ne dea ceva mai de preț. Cum răspundem noi față de aceasta? Suntem noi gata să ne deschidem mâna pentru a oferi pentru El ca sacrificiu un ajutor material celor în nevoie?

„Ne-au cerut cu multă stăruinţă harul şi comuniunea slujbei pentru sfinţi“ (2 Cor. 8:4).

Harul – acest cuvânt este folosit aici cu același sens cu a da – nu face ca dărnicia să fie ceva opțional pentru că este un privilegiu, ci aceasta este, în același timp, și o responsabilitate. Dărnicia este o expresie palpabilă a iubirii noastre față de Dumnezeu și a comuniunii noastre cu creștinii care sunt în necazuri. Același cuvânt este folosit aici ca acela care desemnează comuniunea noastră cu Domnul tocmai pentru a sublinia caracterul dărniciei.

De ce dăm?

Iată câteva motive potrivite:

- A da are o influență pozitivă în dezvoltarea caracterului nostru și a atitudinii față de viață. Este un antidot contra răutății, egoismului și iubirii de bani (v. 1 Tim. 6:10).
- Ne face să fim mulțumiți și fericiți. De aceea apostolul Pavel îi învață pe cei bogați „să fie darnici, gata să dea, strângându-şi pentru viitor o temelie bună, ca să apuce adevărata viaţă“ (v. 1 Tim. 6:18-19).
- Este o investiție pentru viitor și ne strângem o comoară în cer: „Vindeţi ce aveţi şi daţi milostenie; faceţi-vă pungi care nu se învechesc, o comoară care nu se pierde, în ceruri, unde hoţul nu se apropie, nici molia nu strică. Pentru că, unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră“ (Luc. 12:33-34).

Cui dăm?

a) Familiilor noastre și rudelor

„Iar dacă cineva nu îngrijeşte de ai săi şi mai ales de cei ai casei, a tăgăduit credinţa şi este mai rău decât un necredincios“ (1 Tim. 5:8, v. și Marc. 7:10-13)

Aceasta este cea dintâi responsabilitate a noastră.

b) Săracilor

În calitate de credincioși nu trebuie să-i neglijăm pe cei săraci când îi întâlnim: „Cine are ochi binevoitor va fi binecuvântat, pentru că dă săracului din pâinea lui“ (Prov. 22:9). „Cine dă săracului nu va duce lipsă, dar cine își ascunde ochii va fi copleșit de blesteme“ (Prov. 28:27). Domnul a spus că pe săraci îi vom avea întotdeauna cu noi (v. Ioan 12:8), și așa și este, atât în imediata noastră vecinătate cât și în toată lumea.Efeseni 4:28 ne spune: „Cel care fura să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească, lucrând cu mâinile lui ce este bine, ca să aibă să împartă celui care are nevoie“.

c) Pentru lucrarea Domnului și pentru slujitorii Lui

Am indica următoarele principii:

„... vrednic este lucrătorul de plata lui ...“ (Luc. 10:7; comparați și cu 1 Tim. 5:17-18)

„Cel care primeşte învăţătură în Cuvânt să-i facă parte celui care-l învaţă, din toate bunurile“ (Gal. 6:6)

„Nu ştiţi că cei care se ocupă cu lucrurile sfintee mănâncă de la templu şi că cei care slujesc la altar au parte de la altar? Tot aşa a rânduit şi Domnul celor care vestesc Evanghelia: să trăiască din Evanghelie“ (1 Cor. 9:13-14)

Modalități de a dărui

Pe de-o parte, Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că putem da în mod direct. Un credincios care vede o nevoie ajută în acel loc și în acel moment. Ne gândim și la 1 Ioan 3:17: „Dar cine are bunurile lumii şi îl vede pe fratele său având nevoie şi îşi închide inima faţă de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?“ Un alt exemplu este femeia din Proverbe 31: „Ea îşi întinde mâna către cel întristat; şi îşi întinde mâinile către cel nevoiaş“ (v. 20).

Pe de altă parte, mai multe pasaje din Noul Testament ne învață despre colecta în adunarea locală.

„Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Dar nu uitaţi de binefacere şi de dărnicie, pentru că astfel de jertfe Îi plac lui Dumnezeu“ (Evr. 13.:15-16).

Aici jertfele spirituale (lauda și închinarea), pe care le aducem împreună lui Dumnezeu, sunt asociate ci sacrificiile materiale (a face bine și a dărui). Lui Dumnezeu îi plac aceste două tipuri de sacrificii.

1 Corinteni 16:1-3 ne dă câteva indicii importante cu privire la colecte: „Iar despre colecta pentru sfinţi, cum am rânduit adunărilor Galatiei, aşa faceţi şi voi. În ziua întâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte la el acasă, adunând din ce va fi câştigat, ca să nu se strângă colecte când voi veni. Şi, când voi sosi, pe cei pe care îi veţi aproba, pe aceştia îi voi trimite cu scrisori, ca să ducă darul vostru la Ierusalim“.

Colectele în adunarea locală

Iată câteva aspecte cu privire la a dărui în legătură cu colectele făcute în adunarea locală:

Cui dăm?

Dacă dăm bani la colectă, atunci Îi dăm Domnului Isus și lăsăm ca El să decidă cum vor fi folosiți. El îi va folosi pe frații care au responsabilitatea de a administra banii care s-au strâns. Să nu uităm niciodată că lui Dumnezeu îi face plăcere dacă aducem sacrificii materiale.

Pentru ce dăm?

În Evrei 13:16 ne sunt prezentate două mari scopuri ale colectelor: „a face bine“ și „a dărui“. A face bine înseamnă a oferi suport material celor săraci și nevoiași, în primul rând celor dintre credincioși. A dărui înseamnă sprijin financiar pentru slujitorii Domnului, potrivit instrucțiunilor din Galateni 6.6.

Cum dăm?

Instrucțiunile din 1 Corinteni 16:1-3 ne dau câteva indicii:

a) Dați în secret

„Fiecare dintre voi să pună deoparte“. Aceasta ne arată că a dărui este o chestiune personală între fiecare dintre noi și Domnul și nu îi privește pe alții. „Dar tu, când faci milostenie, să nu ştie stânga ta ce face dreapta ta“ (Mat. 6:3)

b) Dăruirea să fie metodică

Să fie ceva planificat, nu lăsat la întâmplare, de genul: „Dau ce găsesc în portofel și, dacă nu găsesc nimic, atunci nu dau nimic!“ Să nu fie ceva care ține de emoții. De aceea trebuie să fie un subiect de rugăciune pentru ca să lucrăm în dependență de Domnul și în această privință. Cei care fac un buget vor avea și o coloană pentru lucrarea Domnului. Dacă avem un plan clar, atunci putem da metodic.

c) Dați în mod regulat

Este scris în fiecare zi dintâi a săptămânii, adică în fiecare duminică. Adică nu voi da pentru Domnul numai după ce primesc salariul, ceea ce, de obicei, este o dată pe lună, ci în fiecare săptămână. Apostolul Pavel i-a instruit pe corinteni să dea și să facă în mod regulat colecte ca „să nu se strângă colecte când voi veni“.

Încurajări și promisiuni

Ca o încurajare pentru a da citățm din Biblie următoarele:„ Dar aceasta spun: cine seamănă cu zgârcenie va şi secera cu zgârcenie; şi cine seamănă cu binecuvântări va şi secera cu binecuvântări; fiecare să dea după cum s-a hotărât în inimă, nu cu părere de rău sau de nevoie, pentru că Dumnezeu îl iubeşte pe acela care dă bucuros“ (2 Cor. 9:6-7). Aceasta nu mai necesită nici un fel de explicații. În versetul următor

citim răspunsul pe care îl dă Dumnezeu față de generozitatea noastră: „Şi Dumnezeu poate să facă să prisosească orice har către voi, pentru ca, având întotdeauna toată îndestularea în orice, să prisosiţi în orice lucrare bună“ (2 Cor. 9:8).

Când dăm se împlinesc următoarele cuvinte ale Domnului:

„Căutaţi dar întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea vi se vor da pe deasupra“ (Mat. 6:33).

Bugetarea

Un guvern sau o administrație locală trebuie să pregătească un buget anual sau un plan financiar care să ofere o imagine clară a tuturor veniturilor și cheltuielilor prevăzute pentru anul următor. Bineînțeles, nu este posibil să prevezi absolut toate intrările și ieșirile, dar, cu cât este mai bine întocmit planul, cu atât estimarea este mai precisă și implementarea mai ușoară.

Este indicat să fie întocmit un fel de buget și pentru o gospodărie. Unele costuri fixe sunt cunoscute: de exemplu rata lunară pentru ipotecă sau chiria. Alte cheltuieli nu pot fi cunoscute anticipat atât de bine, așa că trebuie să fie estimate. Este mult mai dificil să faci un buget când nu ai un venit lunar regulat, cum ar fi un salariu. În asemenea situații este și mai important să planifici cu multă atenție cheltuielile.

Câteva pasaje din Biblie cu privire la bugetare

În Biblie există câteva referiri la acest subiect. Proverbe 14:8 spune: „Înţelepciunea celui chibzuit este să-şi înţeleagă calea, dar nebunia nebunilor este înşelăciune“. Este deci înțelept să te gândești la situația ta actuală, ce planuri ai pentru viitor și ce costuri pot apărea. A face un buget înseamnă a fi prevăzător în loc să trăiești fără nici o grijă. În Proverbe 24:3-4, Solomon spune: „Prin înţelepciune se zideşte o casă şi prin inteligenţă este întărită; şi prin cunoştinţă se umplu cămările cu toate bunurile scumpe şi plăcute“. O planificare financiară înțeleaptă este de folos când cineva dorește să construiască sau să cumpere o casă. Aceasta ne poate ajuta să nu rămânem fără bani și să nu ajungem la faliment.

Comparația pe care a făcut-o Domnul Isus când a vorbit despre ucenicie este foarte semnificativă:

„Cine dintre voi, vrând să zidească un turn, nu stă întâi şi socoteşte costul, dacă are cu ce să-l sfârşească?“

În domeniul nostru, aceasta înseamnă a face o listă cu veniturile și cheltuielile. Dacă facem o investiție necugetată într-un proiect sau cumpărăm ceva care nu ne putem permite, oamenii vor râde de noi: „Omul acesta a început să zidească şi n-a putut termina“ (Luc. 14:30). Nu numai că vom fi ridicoli, dar alte probleme mai serioase se vor aduna dacă nu putem plăti ceea ce am cumpărat.

De ce este înțelept să întocmești un buget?

Există mai multe motive pentru planificarea financiară particulară:

- De cele mai multe ori banii ne ajung pentru mai multe dacă am întocmit un buget pentru că atunci suntem mult mai atenți cum îi cheltuim. Atunci nu ne vom pune la fiecare sfârșit de lună întrebarea unde s-au dus banii noștri.
- Având un buget este mai ușor să economisim și mai puțin probabil să acumulăm datorii,
- Întocmirea bugetului este ceva care să ne aducă înaintea Domnului în rugăciune pentru ca hotărârile cu privire la cum vom cheltui banii să fie luate în dependență de El.
- Putem stabili priorități punând mai întâi deoparte o sumă pentru Domnul, apoi pentru îmbrăcăminte, vacanțe, etc.

Cum se întocmește un buget?

Pentru a face un plan financiar mai întâi trebuie să stabileți situația financiară curentă făcând o listă de venituri și cheltuieli lunare. Cheltuielile trebuie alocate pe diferite capitole: hrană, îmbrăcăminte, mașină, vacanțe, etc.

Pe această bază puteți face un plan pentru anul următor făcând lista veniturilor și cheltuielilor prevăzute. Unele costuri sunt fixe, altele variază și trebuie estimate. Calculele trebuie să ajungă la un rezultat echilibrat. Dacă cheltuielile ies mai mari decât veniturile, trebuie să reconsiderați cheltuielile variabile:

- Îmi pot permite o mașină atât de scumpă?
- Chiar am nevoie de toate asigurările?
- Chiar am nevoie de atât de multe haine noi?
- Este chiar necesară vacanța atât de scumpă, sau există alternative mai ieftine?

În toate aceste raționamente trebuie aplicat principiul „căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu“. Dacă Domnul și lucrarea lui au prioritate maximă, atunci puteți avea încredere că El vă va ajuta cu celelalte cheltuieli și vă va binecuvânta casa.

Nu abandonați!

Orice buget este de folos dacă este monitorizat. Realizarea lui trebuie urmărită în mod regulat pentru a verifica faptul că ieșirile sunt conform cu planul. Desigur, aceasta înseamnă că trebuie să înregistrăm toate cheltuielile. Se poate să fie un efort serios la început, dar nu abandonați. După o vreme lucrurile vor fi mai ușoare și, dacă veți menține sub control cheltuielile atunci veți putea evita să aveți surpriza că ați rămas fără bani înainte de sfârșitul lunii.

Consilierea financiară

Situația economică diferă de la o țară la alta și, pe deasupra, se poate schimba rapid chiar acolo unde trăim. Cum să ne descurcăm în privința banilor și să luăm cele mai bune hotărâri în ceea ce privește finanțele personale?

Următorul exemplu ilustrează problema. O familie tânără a economisit ceva bani și vrea să cumpere o casă. Pentru că au depozitul necesar, banca este dispusă să le dea creditul ipotecar care acoperă restul sumei necesare. Dar există diferite tipuri de ipoteci. Ce tip de credit să aleagă? Din vreme ce este o decizie pe care o iau probabil o singură dată în viață, nu pot să se bazeze pe experiența anterioară. Ce să facă?

Nu trebuie să ne temem să căutăm îndrumări în chestiuni financiare. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Fără sfat, planurile nu izbutesc, dar prin mulţimea sfătuitorilor sunt întărite“ (Prov. 15:22). Aceasta este indicat mai ales când avem de luat decizii dificile cu consecințe financiare pe termen lung. Prin urmare, este indicat să vorbiți cu părinții sau cu creștini care au experiență în acest domeniu. Tot în cartea proverbe avem următoarele îndrumări:

„Ascultă sfatul şi primeşte îndrumarea, ca să fii înţelept în viitor“ (Prov. 19:20)

„Calea nebunului este dreaptă în ochii săi, dar cel înţelept ascultă sfatul“ (Prov. 12:15).

„Din mândrie vine numai ceartă, dar înţelepciunea este cu cei care se lasă sfătuiţi“ (Prov. 13:10).

Cuvântul lui Dumnezeu arată că trebuie făcută deosebire între sfatul unui credincios și cel al unui necredincios: „Cel drept călăuzeşte pe aproapele său, dar calea celor răi îi rătăceşte“ (Prov. 12:26). Aceasta nu înseamnă totuși ca niciodată să nu primim consiliere financiară de la un expert în domeniul bancar care este necredincios, ci că trebuie să avem mereu în minte faptul că lumea fără Dumnezeu are alte obiective decât credinciosul, care dorește să trăiască în comuniune cu El. Să citim ce a spus David: „Gura celui drept rosteşte înţelepciune şi limba lui vorbeşte dreptate; legea Dumnezeului său este în inima lui, paşii lui nu se vor clătina“ (Ps. 37:30-31).

În cele din urmă, să nu uităm că Domnul dorește să ne călăuzească: „Eu te voi instrui și te voi învăța calea pe care trebuie să mergi; Eu te voi sfătui, având ochiul Meu asupra ta“ (Ps. 32:8). În Isaia 9:6, printre altele, El este numit și Sfetnic.

Munca și banii

Slujba pe care o avem are a face cu banii deoarece munca ar trebui să primească bani ca răsplată. Dumnezeu i-a dat omului să muncească înainte ca păcatul să intre în lume: l-a pus pe om în grădina Edenului ca să o lucreze și să o păzească (v. Gen. 2:15), ceea ce cerea muncă manuală. Puțin mai târziu i-a spus lui Adam să dea nume animalelor (Gen. 2:19), ceea ce implică muncă intelectuală. În mod similar, în lumea din zilele noastre există ocupații care cer muncă manuală și ocupații care cer muncă intelectuală. Indiferent cum este cazul, munca este o binecuvântare pentru om deoarece a fost rânduită de Dumnezeu. După căderea în păcat, Dumnezeu i-a spus omului: „În sudoarea feţei tale vei mânca pâine, până te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; pentru că ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce“ (Gen. 3:19). De când omul a căzut în păcat, munca este cu mult efort și cu necaz pentru că Dumnezeu a blestemat pământul. Prin urmare, suntem confruntați cu două pericole.

Lenea

Sunt oameni care nu pot munci, dar sunt și unii care nu vor să muncească și doresc să trăiască pe cheltuiala statului sau a altora. În Proverbe 6:6-11 citim: „Mergi la furnică, leneşule, ia seama la căile ei şi fii înţelept; ea, care nu are nici o căpetenie, supraveghetor sau conducător, îşi pregăteşte pâinea vara şi îşi adună hrana la seceriş. Până când, leneşule, vei sta culcat? Când te vei scula din somnul tău? Puţin somn, puţină aţipire, puţină încrucişare a mâinilor pentru odihnă, şi sărăcia ta va veni ca un hoţ şi lipsa ta ca un om înarmat“ (Prov. 6:6-11). În Proverbe 31:27 citim despre femeia virtuoasă: „Supraveghează căile casei ei şi nu mănâncă pâinea leneviei“. Noul Testament ne avertizează asupra leneviei: „Dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce“ (2 Tes. 3:10). Pasajul vorbește în special despre cei care „nu vor să lucreze“ și nu despre cei care nu pot lucra pentru că sunt bolnavi sau incapacitați cumva.

Exagerarea cu munca

Deși, din cauza căderii, nu putem evita necazuri și stres la lucru, Dumnezeu nu vrea ca serviciul nostru să devină principalul obiectiv al vieții noastre. Bineînțeles, suntem instruiți să ne facem slujba bine. Noi lucrăm în primul rând pentru Domnul Isus și apoi pentru șef și pentru salariu: „Orice faceţi, lucraţi din suflet, ca pentru Domnul şi nu ca pentru oameni“ (Col. 3:23). Dacă înțelegem bine și punem în practică acest îndemn vom găsi echilibrul astfel încât vom avea timp și pentru căsătorie, familie și strângerile adunării. Harul divin este la dispoziția noastră pentru ca să ne putem elibera și să nu fim înrobiți de muncă și să putem găsi timp pentru lucrurile Domnului. O zi are 24 de ore. Se cuvine să aplicăm următoarea regulă: o treime din timp pentru somn, o treime pentru muncă și o treime pentru alte lucruri. Nu trebuie să gândim: „O zi are 24 de ore, iar dacă nu este suficient, există și noaptea!“

De ce lucrează unii zece ore, douăsprezece ore sau mai multe pentru perioade îndelungate? Pentru ce? Să fie pentru a avea o carieră strălucită, pentru a dobândi prestigiu și a te bucura de recunoaștere sau pentru a ajunge să fii bogat? Sau este cazul că sunt pasionați de muncă?

Atitudinea etică față de bani

Etica și moralitatea sunt strâns legate de bani și muncă. Ce valori ne călăuzesc atunci când este vorba de bani? Suntem noi cinstiți și corecți în tranzacțiile noastre financiare? Domnul Isus a stabilit un principiu divin când a spus: „Cine este credincios în foarte puţin este credincios şi în mult; şi cine în foarte puţin este nedrept, şi în mult este nedrept. Deci, dacă în bogăţia nedreaptă n-aţi fost credincioşi, pe cea adevărată cine v-o va încredinţa? Şi, dacă în ceea ce este al altuia n-aţi fost credincioşi, cine vă va da ceea ce este al vostru?“ (Luc. 16:10-12). Dumnezeu ia notă ce facem când este vorba de bani. Poate aproba El tot ce facem? Să începem cu lucrurile mici:

- Îmi completez eu corect declarația de venituri pe care o transmit autorităților?
- Cum mă port eu când este vorba de bunurile altora? Mă port eu atunci cu tot atâta grijă ca și cu ale mele?
- Nu spun eu nimic atunci când casierul mă taxează mai puțin decât prețul înscrie pe etichetă? Sau reacționez numai atunci când mă taxează mai mult?
- Iau eu uneori ceva care aparține angajatorului meu? Cunoaștem cuvântul: „Să nu furi“ (v. Rom. 13:9). În Tit 2, robii – cărora în zilele noastre le corespund angajații – sunt învățați să nu șterpelească ci să manifeste fidelitate pentru „ca în toate să împodobească învăţătura Dumnezeului nostru Mântuitor“ (v. 10).

Acestea sunt câteva exemple prin care putem testa atitudinea pe care o avem față de bani și bunuri materiale. Să ne ajute Domnul să avem o purtare care Îl onorează pe El chiar și atunci când lumea din jurul nostru gândește și lucrează altfel. Să fim credincioși în lucrurile mici.

Moștenirea

Când împăratul Ezechia s-a îmbolnăvit, Isaia i-a spus: „Aşa zice Domnul: «Rânduieşte-ţi casa, pentru că vei muri şi nu vei trăi»“ (v. 2 Împ. 20:1). Pe măsură ce îmbătrânim, dacă Domnul nu a venit, acest cuvânt este valabil și pentru noi. Ne-am pus noi casa în rânduială? Ne-am pregătit pentru momentul când va veni moartea?

Când se împarte o moștenire, deseori membrii familiei au dezacorduri și chiar se luptă pentru avere (bani și proprietăți). Este indicat să faceți un testament pentru a împiedica asemenea conflicte. Acesta să specifice cum să fie împărțite proprietățile. Dacă nu există nici un testament, atunci moștenirea este împărțită otrivit legilor în vigoare. Totuși, împărțirea după legi se poate să aibă rezultate nefericite pentru cei care rămân în lume.

Avraam a acționat din timp. Citim: „Avraam a dat lui Isaac tot ce avea. Şi fiilor ţiitoarelor pe care le-a avut Avraam, Avraam le-a dat daruri; şi, pe când trăia, i-a îndepărtat de lângă fiul său Isaac spre răsărit, în ţara de răsărit“ (Gen. 25:5-6). Acestea sunt ultimele lucruri pe care Cuvântul lui Dumnezeu le consemnează c privire la Avraam, omul credinței. Prin aceasta el demonstrează explicit faptul că a fi credincios nu înseamnă să lași lucrurile neplăcute din viață să se rezolve de la sine sub pretextul că le lași în grija Domnului. Așa ceva nu înseamnă altceva decât a fugi de responsabilități. Avraam cunoștea gândurile lui Dumnezeu și așa și-a putut pune în rânduială relațiile cât era în viață, potrivit planului divin. Isaac, fiul făgăduinței, a primit tot ce avea el, dar nu i-a lăsat nici pe fiii concubinelor sale să plece fără nimic. Să luăm exemplu de la Avraam, omul credinței, atunci când este vorba de responsabilități financiare și de moștenire.

Educația financiară a copiilor

Dacă Domnul ne-a dat copii, în calitate de părinți avem responsabilitatea de a-i învăța cum să folosească banii și bunurile materiale. Există o zicală: „Ceea ce micul Hans nu învață, Hans cel mare nu va învăța niciodată“. Este trist că mulți nu au învățat niciodată să folosească banii așa cum se cuvine. Proverbe 22:6 ne spune: „Creşte-l pe copil după rânduială pe calea sa şi, când va fi bătrân, nu se va abate de la ea“. Fiecare copil este diferit inclusiv în modul în care tratează problemele legate de bani. Dacă, de exemplu, le încredințați copiilor bani de buzunar, ei se vor comporta în moduri diferite. Unul cheltuiește totul, altul este atent să economisească totul, altul se bucură cp poate cumpăra un cadou pentru face pe cineva fericit. Înclinațiile lor naturale sunt diferite. De aceea, ca părinți avem îndatorirea de a-i pregăti pe copiii noștri să folosească banii așa cum se cuvine. Sigur că nu trebuie ca tot timpul să vorbim despre bani în fața lor, pentru că așa ei ar căpăta impresia că banii sunt cel mai important lucru în viață.

Unii vorbesc despre cele trei lucruri care trebuie să-i învățăm pe copiii noștri: să economisească, să împartă și să cheltuiască. Învățați de noi ca părinți, ei trebuie să folosească astfel banii. Pentru a face aceasta este indicat să le dăm puțini bani de buzunar și să le explicăm și cum să-i folosească. Pe măsură ce ei cresc, suma poate crește, iar ei vor avea responsabilități sporite. Așa îi putem ajută să fie credincioși în „ce este puțin“ (Luc. 16:10).

Este datoria părinților să-i învețe pe copii să muncească. Munca în casă fără a fi plătiți trebuie să fie ceva obișnuit pentru ei. Pe deasupra, tații le pot arăta cum câștigă bani pentru familie. Așa copiii vor învăța legătura dintre muncă și bani. Dacă vor avea nevoie de sprijin pe perioada studiilor sau a pregătirii lor, părinții îi pot încuraja să câștige niște bani luându-și o slujbă pe perioada vacanței sau lucrând sâmbetele. Aceasta le va oferi o primă experiență în universul muncii și vor învăța să stea pe propriile picioare în ceea ce privește banii.

În sfârșit, este important ca noi să trăim folosind banii așa cum se cuvine, ca prin aceasta să dăm o mărturie bună înaintea copiilor noștri. Pe de-o parte aceasta include a aduce mulțumiri lui Dumnezeu pentru lucrurile materiale pe care El ni le dă: „mulţumiţi pentru toate; pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, faţă de voi“ (1 Tes. 5:18). Pe de altă parte le putem arata și că avem privilegiul de a încredința Tatălui ceresc problemele noastre financiare: „Nu vă îngrijoraţi de nimic, ci, în orice, faceţi cunoscut luie Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune şi prin cerere cu mulţumiri; şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înţelegere, va păzi inimile voastre şi gândurile voastre în Hristos Isus“ (Fil. 4:6-7).

Mulțumirea

Punerea în practică a indiciilor cu privire la cum să folosesc banii a avut o mare influență asupra mea personal, asupra familiei mele și asupra conviețuirii împreună cu alți credincioși. Câte dificultăți nu au apărut din cauza că oamenii nu s-au mulțumit cu lucrurile materiale pe care Dumnezeu li le-a încredințat? Cuvântul lui Dumnezeu spune: „pentru că tot carnali sunteţi. Pentru că, atunci când între voi este invidie şi ceartă, nu sunteţi voi carnali şi nu umblaţi voi în felul omului?“ (1 Cor. 3:3). De aceea, în Coloseni 3:5 suntem îndrumați să judecăm aceste consecințe rele ale cărnii, printre care sunt amintite „poftă rea și lăcomie“.

Dumnezeu dorește ca noi să fim creștini mulțumiți. Apostolul Pavel a învățat din experiență să fie mulțumit în cele mai diferite situații materiale: „pentru că eu am învăţat, în împrejurările în care sunt, să fiu mulţumit. Ştiu să fiu şi smerit, ştiu să fiu şi în belşug“ (v. Fil. 4:11-12). Împrejurările se schimbă. Dumnezeu este deasupra tuturor și are toate lucrurile în mâinile Lui. De aceea dorim să învățăm, așa cum a făcut și Pavel, ca în orice situație să fim mulțumiți cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Mai mult, Domnul dorește ca noi să primim cu mulțumiri ceea ce ne-a încredințat El, să-l administrăm cu fidelitate și să trăim într-o asemenea relație cu acele lucruri astfel încât El să fie glorificat în toate.

Aplicații din parabole

Introducere

Această a treia parte a cărții nu intenționează să explice învățăturile din parabolele spuse de Domnul Isus în evanghelii; sunt multe comentarii bune pe această temă. Am dori mai curând, cu ajutorul acestor parabole, să ilustrăm și să urmărim câteva gânduri cu privire la bani și la bunurile materiale. Este uimitor cât de multe parabole ating acest subiect. Domnul știa cât este de important pentru oameni, acum ca și atunci, să cunoască gândurile lui Dumnezeu asupra acestui aspect din viața lor.

Două case

Matei 7:24-27

În această parabolă Domnul Isus compară auzirea cuvintelor Sale și trăirea omului față de acestea cu zidirea unei case. El arată clar că o temelie bună este esențială pentru stabilitatea casei. Ploi torențiale vin și în lumea economică; sistemul financiar este zdruncinat în mod

repetat de crize.

Pe ce temelie am zidit noi? Pe de-o parte, la baza modului în care lucrăm cu banii ar trebui să fie principiul: aude Cuvântul lui Dumnezeu și face. Pe de altă parte, un aspect important este pe ce ne bizuim noi. Am încercat să evaluăm toate riscurile și să ne asigurăm împotriva oricărei influențe negative din domeniul economic care ne-ar putea afecta? O ploaie torențială va face să se arate cum stau lucrurile. Câtor case și câtor investiții aparent sigure nu a ajuns să le scadă brusc valoarea? Și prăbușirea lor a fost mare. Domnul nu dorește ca noi să ne încredem în banii noștri, în averea sau proprietățile noastre, ci în Cuvântul Său:

„Cine se încrede în bogăţiile lui va cădea, dar cei drepţi vor înverzi ca frunza.“ (Prov. 11:28)

„Când crește bogăția, nu vă lipiţi inima de ea“ (Ps. 62:10)

Nu putem avea siguranță cu privire la bani și la proprietăți. Le putem pierde oricând, dar binecuvântarea pe care o avem în Isus Hristos nu își va pierde niciodată valoarea. În cere ne este rezervată o moștenire incoruptibilă, neîntinată și care nu se vestejește (1 Pet. 1:4).

Perla de mare preț

Matei 13:45-46

Perla de mare preț este o ilustrație a bisericii lui Dumnezeu. Negustorul este o imagine a Domnului Isus, singurul care este capabil să aprecieze valoarea ei.

În lume, orice are un preț. Dar aici, prețul perlei nu este evaluat în lire sau în dolari, nici în aur sau argint, ci pentru a obține această perlă foarte valoroasă, Domnul Isus a vândut tot ce avea. El Și-a dat propria Sa viață. „Atât de mult a iubit Hristos biserica încât S-a dat pe Sine Însuși pentru ea“ (v. Ef. 5:25). Nu se putea să dea mai mult.

Atunci, la fel ca și acum, o perlă autentică este considerată a fi foarte valoroasă. Același lucru se aplică și la aur și la argint. Aceste metale prețioase au fost întotdeauna considerate a avea o mare valoare. Dumnezeu a avut grijă să fie așa deoarece El Însuși le folosește în Cuvântul Său în comparații pentru a ilustra ceea ce are valoare pentru El. În 1 Petru 1:18-29 citim că am fost răscumpărați nu cu lucruri stricăcioase, cum ar fi argintul și aurul, ci cu sângele scump al lui Hristos. Știm că argintul și aurul sunt foarte prețioase, dar ele sunt descrise de Dumnezeu ca fiind lucruri care se strică tocmai pentru a scoate în evidență mai clar valoarea sângelui Fiului Său.

Oare nu pentru a ne abate privirile de la lucrurile trecătoare și a ni le aținti asupra celor care au valoare înaintea Lui folosește Dumnezeu această parabolă? Aceasta este biserica lui Dumnezeu, pe care a răscumpărat-o cu prețul sângelui Său (Fapte. 20:28). Și dacă ne gândim la prețul pe care L-a plătit Domnul Isus pentru ea, atunci înțelegem măreția și gloria lucrării Sale de la crucea Calvarului. Moartea Lui a fost necesară pentru a ne răscumpăra și pentru a-i strânge laolaltă într-unul pe copiii lui Dumnezeu (v. Ioan 11:52).

Robul nemilostiv

Matei 18:21-35

Domnul Isus spune această parabolă pentru a ne arăta cât de des se cuvine să-l iertăm pe fratele (v. 21). Dacă suntem conștienți ce mare datorie ne-a iertat el trebuie să-i iertăm bucuroși pe frații noștri creștini. Din vreme ce Domnul Isus vorbește aici despre „datorie“, ținem să accentuăm câteva principii cu privire la acest subiect, pe care le-am văzut deja:

a) Primul rob datora stăpânului său 10.000 de talanți. Indiferent dacă erau talanți de argint sau de aur, datoria echivala mai multe milioane de lire sau dolari în zilele noastre, o sumă pe care nimeni nu o putea rambursa vreodată. Aceasta era situația noastră înaintea lui Dumnezeu. Eram iremediabil pierduți și trebuia să ne declarăm în faliment. Atunci Dumnezeu ne-a iertat toată datoria. Cât de mare este harul Său! În mod trist, uneori datoriile în bani ale unui creștin ajung să fie atât de mari încât nu le mai poate plăti deloc. Ce dezonoare pentru Domnul dacă ei trebuie să se declare în faliment!

b) Celălalt rob datora o sumă relativ mică: 100 de dinari. Dacă plata unei zile de muncă în acel timp era de un dinar, suma respectivă era echivalentul salariului pe patru luni. Dar cât de dur a fost primul rob față de tovarășul lui! Cum îi tratăm noi pe cei care ne datorează bani sau bunuri materiale și au dificultăți să plătească datoria? Suntem noi moderați sau luăm măsuri împotriva lor până acolo încât să-i dăm în judecată pentru a ne recupera banii? Am uitat noi ce datorie mare ne-a iertat nouă Dumnezeu? Să ne purtăm cu delicatețe față de alții și, dacă este nevoie, să manifestăm har și să le iertăm datoriile.

c) Această parabolă arată că este valabil principiul din Proverbe 22:7: „Bogatul stăpânește peste săraci şi datornicul este slujitorul creditorului“. Nici unul dintre debitori nu avea vreo șansă să se apere de puterea creditorului: amândoi erau la mila lui. Numai cei care nu au nici o datorie sunt liberi de asemenea obligații.

Lucrătorii în vie

Matei 20:1-16

Proprietarul viei a angajat lucrători în diferite momente ale zilei. Cu primii a căzut de acord să le plătească un dinar, dar celor pe care i-a angajat mai târziu le-a spus: „Vă voi da ce este drept“. Seara au primit și cei din urmă tot un dinar, deși lucraseră o perioadă mai scurtă.

Primii lucrători s-au plâns că era nedrept. Nu cumva ați avea o reacție asemănătoare? La urma urmei, și noi avem un sentiment al dreptății. De exemplu, să presupunem că lucrați pentru o companie care tocmai a angajat personal nou, iar oamenii noi sunt plătiți mai bine pentru aceeași muncă. Cum veți primi aceasta? Amintiți-vă că ați semnat un contract cu angajatorul, în care este prevăzut un anumit salariu. Dacă angajatorul vă plătește conform contractului, și-a îndeplinit obligațiile contractuale în această privință.

Proprietarul viei le-a spus ceva foarte important lucrătorilor care s-au arătat nemulțumiți: „Nu-mi este permis să fac ce vreau cu ale mele?“ Se poate ca aceasta să nu se aplice astăzi în cazul angajatorilor noștri de pe pământ, dar se aplică atunci când este vorba de angajatorul nostru divin. Să însemne aceasta că El este nedrept? Nu este El plin de har față de toți oamenii (v. Rom. 2:4)? De ce există atunci invidie chiar și

între creștini? Nu are Dumnezeu dreptul să facă ceea ce vrea El cu cele care sunt ale Sale? Fiind Tatăl nostru ceresc, El se îngrijește de toți copiii Săi. Nici unul nu este lipsit de vreun lucru necesar chiar dacă nu are multe lucruri. Fie ca din această parabolă să învățăm să judecăm orice lăstar de invidie de îndată ce răsare. Cât de multe dureri am evita dacă am face aceasta!

Talanții

Matei 25:14-30

Un om care a plecat în străinătate le-a încredințat slujitorilor săi să administreze averea lui pe perioada lipsei sale. El a făcut totuși deosebire între ei. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul, fiecăruia după capacitatea lui (v. 15). Acești talanți vorbesc despre abilitățile spirituale pe care Domnul Isus le-a dat creștinilor. Acestea trebuie să le punem în lucrare până la venirea Lui. Atunci, El ne va cere să dăm socoteală și ne va răsplăti fidelitatea cu care am pus în slujba Lui acele abilități pe care El ni le-a dat.

Cu siguranță, acest principiu se aplică și în domeniul material, în legătură cu lucrurile pe care Domnul ni le-a încredințat. Unul are mai mult, altul mai puțin, dar Dumnezeu dorește ca noi să administrăm banii și proprietățile noastre cu fidelitate față de El. El ne va răsplăti fidelitatea.

Bunul samaritean

Luca 10:30-37

Domnul Isus a spus această parabolă după ce un învățător al legii L-a întrebat: „Și cine este aproapele meu?“ (v. 29). În această privință se cuvine să ne întrebăm și noi: Cine este aproapele meu? Cine este persoana pe care o pot ajuta cu banii și cu lucrurile pe care le posed? Aproapele meu este persoana care are nevoie de ajutorul meu și de dragostea mea. Se poate ca să fie un necredincios, unul cu care nu am nici o legătură în ceea ce privește credința, sau un copil al lui Dumnezeu cu care sunt în comuniune spirituală.

Nici unul dintre cei trei – preotul, levitul și samariteanul - care l-au găsit pe drum pe omul rănit nu se așteptase la o asemenea întâlnire. Același lucru ni se poate întâmpla și nouă: să întâlnim în mod neașteptat pe cineva care este în nevoie. După cum oricare din cei trei din parabolă ar fi putut ajuta dacă ar fi vrut, și la noi deseori problema nu dacă putem ci dacă vrem să ajutăm.

Inima samariteanului a fost mișcată atunci când a văzut nevoia omului care a fost jefuit și rănit. El a arătat îndurare și a dat ceea ce avea la el. A luat untdelemnul lui și vinul lui și l-a turnat pe rănile omului și nu a avut regrete când a făcut aceasta. El i-a legat rănile cu ceea ce avea el la îndemână, după care l-a pus pe animalul lui și l-a dus la han. El a acordat timpul necesar pentru a-l îngriji. Nu se pune problema numai să-i dăm aproapelui din banii noștri sau lucrurile materiale pe care le posedăm, ci și din timpul nostru. Uneori contează mai mult timpul decât lucrurile materiale.

„Și a doua zi dimineața, pe când pleca, scoțând doi dinari, i-a dat hangiului şi i-a spus: «Ai grijă de el; şi orice vei mai cheltui, eu îţi voi da înapoi la întoarcerea mea»“. Acum chiar este vorba de bani. Samariteanul înțelesese că era datoria lui și că avea o responsabilitate. Un ajutor acordat cuiva care este în nevoie deseori cere mai mult decât un gest ocazional. Domnul dorește ca noi să ne îngrijim de aproapele pe care El a rânduit să-l întâlnim pe cale. Se poate ca aceasta să ne coste ceva. Nu se cuvine să ne dăm laoparte cât mai curând posibil și să lăsăm ca alții să se ocupe. Bunul samaritean a dat nu numai ceea ce a fost necesar pe moment, ci a și promis să suporte costurile care ar mai apărea la îngrijirea rănitului.

Să nu uităm că Domnul Isus, adevăratul „bun samaritean“, S-a îngrijit de noi nu numai o dată – la convertirea noastră – ci El se îngrijește de noi continuu, pe tot parcursul vieții noastre. Și noi se cuvine să ne îngrijim așa de aproapele nostru.

Fermierul bogat

Luca 12:16-21

Aceasta parabolă pornește de la avertismentul pe care ni-l adresează Domnul împotriva oricărei forme de lăcomie (v. 15). Domnul a spus că „viaţa cuiva nu este în belşugul averilor lui“. Averile nu de dau adevărata mulțumire, nici nu ne ajută să avem o perspectivă reală cu privire la ceea ce urmează după viața aceasta.

Din punctul de vedere al lumii, acel fermier era un om deștept. O recoltă deosebit de bogată nu vine numai din întâmplare, ci trebuie că muncise din greu pentru ea. Dar Biblia îl numește nebun. Această judecată nu este doar o remarcă făcută în treacăt, ci vine de la Dumnezeu Însuși. Și ceea ce contează cel mai mult este judecata Lui. Cât de mult bine ne face faptul că oamenii ne laudă? Ce valoare au laudele oamenilor când Dumnezeu rezumă toată viața printr-un singur cuvânt: „Nebunule!“ Dumnezeu nu îi judecă pe oameni cu răutate, nici superficial, nici pripit și judecata Lui este perfectă.

Putem recunoaște cinci aspecte caracteristice acestui om nebun:

Nebunul fără Dumnezeu

În Psalmul 14:1, David spune: „Nebunul zice în inima lui: «Nu există Dumnezeu»“. Această formă de ateism nu numai că neagă convingerea lăuntrică asupra existenței lui Dumnezeu, ci spune „Nu“ guvernării lui Dumnezeu în viața de zi cu zi. O viață care nu ține cont de Dumnezeu este o viață fără Dumnezeu. Acel om nu a strâns bogății pe căi necinstite, dar a uitat că Dumnezeu este Acela care dă orice dar bun și orice dar desăvârșit (Iac. 1:17).

Bogatul care este totuși un sărman nebun

Domnul Isus l-a numit bogat pe acel fermier de succes pentru că avea multe bunuri materiale. Cu toate acestea, el era sărac în ceea ce privește relația lui cu Dumnezeu. Sufletul lui ar fi trebuit să fi fost mulțumit cu multe bunuri materiale, dar inima rămâne nesatisfăcută cât timp nu este într-o relație fericită cu Dumnezeu.

Nebunul egoist

În acest pasaj întâlnim de opt ori referire la persoana întâia (voi face, am, voi dărâma, voi zidi, voi aduna, roadele mele și bunurile mele, sufletului meu), de cinci ori cu privire la ceea ce va face și de două ori cu privire la ce posedă. Vedem cum, pe măsură ce bogățiile lui cresc, acest om își freacă bucuros mâinile: roadele mele, hambarele mele, bunurile mele, sufletul meu. Chiar nu realiza că tot ce poseda el venea de la Dumnezeu? Pentru că se gândea numai la sine însuși nu Îl recunoștea pe Dumnezeu ca fiind sursa oricărui dar bun.

Nebunul ambițios

Omul își urmărea planurile cu multă ambiție. Dorea să aibă siguranță pentru mulți ani și să ducă o viață cât mai confortabilă cu putință. Și urmărea acest scop cu mult entuziasm.

A fi ambițios sau entuziast poate fi o trăsătură de caracter pozitivă. Apostolul Pavel spunea: „De aceea ne şi străduim să-I fim plăcuţi, fie că suntem acasă, fie că suntem departe de casă“ (2 Cor. 5:9). Deci trebuie să ne punem problema pentru cine suntem plini de zel. Suntem noi ambițioși pentru Domnul și pentru lucrurile Lui sau depunem eforturi numai pentru ale noastre?

Nebunul cu vederea scurtă

Cât de solemnă este judecata lui Dumnezeu: „Dar Dumnezeu i-a spus: «Nebunule, în noaptea aceasta ţi se va cerea sufletul; şi cele pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?»“ Fermierul cel bogat nu putea lua cu el în eternitate nici un grăunte din toate hambarele lui pline. El își angajase toată energia pentru viața aceasta scurtă, dar era pierdut pentru eternitate. Cum îi mai puteau fi de folos după moarte hambarele pline cu lucruri de pe pământ? În nici un fel!

Concluzie

În lume sunt milioane de nebuni deștepți. Oameni pe care nu îi poți învăța nimic despre afaceri, care își cunosc temeinic domeniul lor. Dar, pe cât de deștepți sunt ei într-un domeniu, pe atât de naivi sunt pe de altă parte, pentru că nu realizează diferența dintre suflet și stomac. Fermierul și-a zis: „Și voi spune sufletului meu: Suflete, ai multe bunuri, strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te!“ Oamenii pot trăi în case splendide, pot mânca la mese demne pentru un rege, dar sufletele lor să flămânzească în același timp.

Era fermierul cel bogat chiar așa de bun la calcule? Nu, pentru că bilanțul nu îi ieșea corect in final. Ce trist este că mulți oameni fac aceeași greșeală! Când este vorba de cele care țin de eternitate ei nu mai raționează cu bun simț ci, în mod repetat, lucrează nebunește.

Jim Elliot [N. tr.) Philip James Elliot, misionar, născut la 8 octombrie 1927, ucis la 8 ianuarie 1956 de indigeni din jungla ecuadoriană. Dar s-ar părea că aceste cuvinte au fost rostite cu mult înainte de Philip Henry (1631 - 1696).] scria: „Nu este nebun acela care dă ceea ce nu poate păstra pentru a câștiga ceea ce nu poate pierde“.

Moneda pierdută

Luca 15:8-10

Această istorisire este una din cele trei parabole care merg împreună. Toate trei spun despre bucuria lui dumnezeu când, în har, primește pe cineva care se pocăiește. În parabola noastră, o femeie care are zece monede pierde una dintre acestea. Când o găsește le invită pe prietenele și vecinele ei să se bucure împreună cu ea că a găsit-o. Femeia este o imagine a Duhului Sfânt, care lucrează cu oameni care sunt morți în păcate și fărădelegi. Aceasta simbolizează moneda, un obiect care nu are nici viață, nici sentimente. Așa eram noi înaintea lui Dumnezeu înainte de convertire (v. Ef. 2:1-3). Dar Duhul lui Dumnezeu a lucrat în inimile noastre prin Cuvântul lui Dumnezeu și ne-am pocăit și am primit viața prin credința în Isus Hristos.

Din această istorisire putem învăța ceva și cu privire la modul în care să lucrăm cu banii. Moneda poate să nu fi avut mare valoare în sine. Se poate să ne întrebăm de ce a fost căutată atât de intens. Dar cum cheltuiește o gospodină banii pentru întreținerea casei? Bagi de seamă dacă îți lipsește ceva din portofel? Pentru gospodine este de folos să țină evidențe simple cât cheltuiesc. Se poate întâmpla ca socotelile să nu iasă. Cum una ca asta? Căutăm atunci noi banul pierdut sau ne spunem: S-a dus, asta este, nu-mi mai bat capul cum. Dacă am cheltuit banul, atunci chiar să nu-mi pese pe ce l-am cheltuit?

Fiul pierdut

Luca 15:11-32

Tatăl celor doi fii este o imagine a lui Dumnezeu Tatăl. Fiul cel mai tânăr ilustrează modul în care omul s-a depărtat de Dumnezeu și s-a ruinat prin viața trăită în păcat. Din modul în care s-a întors aflăm ce se petrece în inima și în conștiința unei persoane care se convertește. Întocmai cum tatăl l-a îmbrățișat pe fiul pierdut, Dumnezeu Tatăl ne-a primit în har când ne-am întors la El mărturisindu-I păcatele. Fiul mai mare, pe de altă parte, îi reprezintă pe cei care se cred drepți și care sunt iritați de manifestarea harului divin.

Această istorisire a fost numită coroana sau perla tuturor parabolelor. Nu este ea oare o evanghelie în evanghelie? În același timp, ea cuprinde mai multe lecții cu privire la mânuirea banilor.

Ceea ce tatăl i-a dat fiului

Banii pe care tatăl i-a dat fiului reprezintă capacitățile naturale pe care fiecare persoană le-a primit de la Creator. Cu toate acestea, dorim să aplicăm acest cuvânt la situația dintr-o familie. Un fiu îi cere tatălui său moștenirea deși acesta este încă în viață. Cum am reacționa noi, ca părinți, dacă am avea o asemenea cerere de la copiii noștri? Mulți tați au foarte puțin timp pentru copiii lor pentru din cauza serviciului și carierei. În loc să-și facă timp pentru ei, tații cedează tentației de a compensa dându-le bani. Și nu prea se preocupă ce fac copiii cu banii. Cum sunt bani care vin ușor, copiii îi cheltuiesc cu ușurință. Citim că fiul cel tânăr, nu după mult timp, a strâns tot ce avea și s-a dus „într-o țară îndepărtată și și-a risipit averea trăind în destrăbălare“ (v. 13).

Ce face fiul cu averea

Ce face fiul cu moștenirea atunci când nu mai este sub influența tatălui? El a trăit făcând tot felul de excese, făcând ceea ce dorise dintotdeauna: să ducă o viață în lux. Așa că nu a trebuit mult timp ca să risipească tot ce avea. În acel timp a avut „prieteni“ din aceia care au simțit mirosul banilor și au vrut să stoarcă de la el cât mai mult. Odată ce banii s-au terminat, acei „prieteni“ au dispărut subit. Nimeni nu a fost alături de el când foametea s-a abătut asupra țării.

Deseori aceia care capătă pe neașteptate mulți bani, de exemplu o moștenire, nu apreciază aceasta așa cum se cuvine pentru că nu au muncit pentru acea avere. Deseori ei cheltuiesc cu ușurință totul, așa cum a făcut fiul pierdut. Banii sunt risipiți mult mai rapid decât ne-am gândi. Fără să ne dăm seama, de la abundență ajungem la lipsă. Fiul care se bucurase de tot felul de delicatese a ajuns să fie atât de flămând încât ar fi mâncat și ceea ce mâncau porcii, numai că nimeni nu-i dădea nici măcar acea hrană. Cu siguranță, este un avertisment solemn pentru cei care ar dori să trăiască din averea părinților lor și nu sunt pregătiți să muncească pentru a se întreține singuri.

Concluzii și consecințe

Când fiul și-a amintit ce bine o ducea atunci când era în casa tatălui său, el s-a întors acasă sperând să fie primit de tatăl său ca un argat plătit. Tatăl l-a văzut venind și l-a îmbrățișat. După ce fiul pierdut i-a mărturisit păcatele, el l-a primit din nou în casa lui, ca fiu.

Un copil îi poate face de rușine pe părinții săi prin gestionarea proastă a finanțelor. Trebuie oare ca aceasta să ducă la o ruptură definitivă între copil și părinți? Este gata fiul sau fiica să mărturisească înaintea lor păcatul? Sunt ei pregătiți să ierte? Poate că și noi am greșit ca părinți în această privință. Ne cerem noi iertare înaintea copiilor pentru aceste greșeli? Să ne întoarcem la exemplul pe care l-am văzut anterior în această carte: acela al fiului care a pierdut atât de mulți bani la cazino și a acumulat datorii așa de mari încât părinții lui au trebuit să vândă casa pentru a achita datoriile. Mișcat de iubirea părinților săi, el s-a pocăit de comportamentul lui complet greșit și și-a mărturisit păcatele înaintea lui Dumnezeu și înaintea lor. A fost restaurat la credință și acum Îl urmează pe Domnul, ca și părinții lui. Ce har din partea Domnului nostru! Acest har este disponibil și pentru noi.

Administratorul nedrept

Luca 16:1-13

Prin această parabolă Domnul ne învață cum trebuie să trateze un creștin bunurile materiale. El a folosit cadrul obișnuit al lumii. Administratorul acuzat risipea bunurile stăpânului. Consecința era: „nu mai poți fi administrator“ (v. 2), dar parabola ia apoi o întorsătură neașteptată. Stăpânul l-a lăudat apoi pe administratorul nedrept pentru că și-a făcut aranjamente pentru viitorul când el nu avea să mai aibă acea slujbă. A făcut aceasta reducând sumele pe care alții le datorau stăpânului său. Aceasta nu avea neapărat aprobarea divină, dar ideea urmărită este aceea de a investi ceea ce ai în prezent (căpătând favoare la datornicii stăpânului) pentru a-ți asigura viitorul. În acest sens el a lucrat cu înțelepciune.

Ce putem învăța noi de aici? În general noi lucrăm exact pe dos, sacrificând viitorul pentru prezent. Știm că vor crește copiii și că s-ar putea să meargă la universitate. Ne-am pregătit noi pentru aceasta sau lipsa de prevedere le creează mari dificultăți să urmeze această cale?

Totuși, această parabolă merge dincolo de viața pe pământ. Domnul le-a spus ucenicilor Săi: „Faceţi-vă prieteni prind bogăţia nedreptăţii, pentru ca, atunci când se vor termina, să fiţi primiţi în corturile eterne“ (v. 9). Aceasta nu înseamnă că am putea cumpăra cerul cu bani. El le vorbea celor care erau deja ucenici. Mai curând ne spune să folosim banii și bunurile materiale spre gloria lui Dumnezeu, nu risipindu-le în mod egoist, ci folosindu-le spre binele altora. Nu putem lua banii în cer, dar îi putem folosi cu generozitate pentru Domnul. În viitor El ne va recompensa din belșug, după cum ne indică expresia „corturile eterne“. Suntem noi atât de înțelepți încât să investim bunurile pe care le avem acum pentru a căpăta o răsplată în viitor?

Încă un cuvânt despre „mamona nedreptății“. Această expresie înseamnă bani care sunt deseori câștigați sau folosiți în mod nedrept. Banul nu-și pierde gustul nedrept atunci când ajunge în mâna unui credincios. Dorim noi să slujim acestui mamona? Să nu uităm; „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui mamona“ (v. 13).

Judecătorul nedrept

Luca 18:1-8

Scopul acestei parabole este enunțat în versetul 1: să ne rugăm neîncetat și să nu pierdem speranța. Putem recunoaște imediat aplicația practică a acestei istorisiri la viața noastră de rugăciune.

Dar ea are și un sens profetic. Rămășița credincioasă a poporului Israel va fi învățată în viitor, când va trece prin necazul cel mare, să Îl cheme pe Dumnezeu și să caute numai mântuirea Lui. Cuvintele de încheiere din versetele 7 și 8 pot fi înțelese numai profetic: Dumnezeu va lucra pentru a apăra drepturile aleșilor Săi atunci când Hristos Se va arăta cu putere și va elibera rămășița credincioasă, salvându-i din suferințe.

Trebuie să ne fie clar că judecătorul nedrept nu poate fi o imagine a lui Dumnezeu, care are cu totul alte motive decât acel judecător.

După aceste remarci introductive dorim să vedem ce principii cu privire la bani și la bunurile materiale putem desprinde din această parabolă.

Văduva insistentă

Văduvele ocupă în Biblie un loc important. Când Isus era pe pământ, oamenii disprețuiau deseori văduvele și căutau să profite de situația lor. Mulți oameni săraci nu aveau pe nimeni care să-i protejeze sau să-i întrețină. Dar Dumnezeu se gândea la aceste persoane și a dat instrucțiuni cum se cuvine să se poarte ceilalți față de ei, atât în perioada legii cât și în timpul harului (v. Ex. 22:21-23, 1 Tim. 5:3-16).

Parabola noastră nu ne spune ce problemă presantă avea văduva. Cineva o trata rău și ea avea nevoie de un judecător care să-i facă dreptate. Persistența ei a dat în final rezultate și ea a căpătat ceea ce merita. Le ajutăm noi pe văduvele noastre când au nevoi materiale? Le ajutăm atunci când ele nu se pot apăra? Să apărăm drepturile văduvelor și ale orfanilor chiar de azi.

Să te rogi în loc să te îngrijorezi

Poate că avem probleme cu banii și ne întrebăm cum vom plăti unele facturi. Când am călătorit în străinătate am întâlnit credincioși care deseori nu știau de unde vor face rost de mâncarea pentru următoarea lor masă. Dar Dumnezeu spune: „Deci nu vă îngrijoraţi, spunând: «Ce vom mânca?» sau: «Ce vom bea?» sau: «Cu ce ne vom îmbrăca?», pentru că toate acestea naţiunile le caută; pentru că Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi nevoie de toate acestea“ (Mat. 6:31-32).

Ce privilegiu că îi putem spune Tatălui nostru ceresc de problemele noastre materiale! El știe de ce avem nevoie și ne va da la timpul potrivit.

Judecătorii dintre oameni

Cum reacționăm noi când oamenii ne nedreptățesc în mod repetat și caută să profite de pe urma noastră pentru că suntem creștini? Să îi dăm în judecată sau să lăsăm aceasta în seama Domnului? În 1 Corinteni 6:1-8, apostolul Pavel ne spune să nu acționăm în justiție pe alți credincioși înaintea necredincioșilor (adică a judecătorilor necredincioși). Între cei care sunt ai Domnului nu trebuie niciodată să fie procese; dacă suntem tratați incorect se cuvine să suferim răul și să îngăduim să fim escrocați (v. 7). Ca și Avraam, putem scoate în evidență nedreptatea care ni se face (v. Gen. 21:25), dar niciodată nu trebuie să luptăm în tribunal pentru drepturile noastre. Aceasta este valabil și atunci când alții ne cheamă la tribunal fără voia noastră.

În această privință Domnul Isus este exemplul perfect: „...care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu ameninţa, ci Se încredinţa pe Sine Celui care judecă drept“ (1 Pet. 2:23).

Parabola minelor

Luca 19:11-27

Parabola talanților (Mat. 25:14-30) prezintă suveranitatea lui Dumnezeu prin aceea că robilor le sunt dați mai mulți sau mai puțini talanți. Dar, la întoarcerea Domnului, toți cei care au câștigat ceva primesc aceeași recompensă.

Parabola minelor vorbește despre responsabilitatea slujitorului de a folosi ceea ce i-a încredințat Dumnezeu. De aceea fiecare a primit o mină. Răsplata este însă diferită, robii fiind puși peste mai multe sau mai puține cetăți, în funcție de fidelitatea pe care a arătat-o fiecare în mod individual. Învățătura este clară: „Şi, chemând zece robi ai săi, le-a dat zece mine şi le-a zis: «Faceţi comerţ cu ele până când vin»“ (v. 13). Când va veni Domnul va trebui să-I prezentăm bilanțul și El va evalua ceea ce am făcut și va răsplăti fidelitatea noastră.

Robul cel rău a ținut mina și nu a folosit-o pentru Domnul lui pentru că nu Îl iubea și nici nu Îl cunoștea. Acesta îi reprezintă pe creștinii mărturisitori, care spun că Îl cunosc pe Hristos și pretind că Îi slujesc, dar care, de fapt, nici nu Îl cunosc și nici nu Îl iubesc. Asemenea oameni nu folosesc cunoștințele corecte pe care le au despre Dumnezeu pentru că nu Îl prețuiesc pe Isus Hristos așa cum se cuvine. Când va veni timpul pentru a încheia bilanțul, Însuși Domnul îi va condamna.

După această scurtă privire de ansamblu asupra sensului principal al parabolei ar mai fi câteva lecții cu privire la cum să fie folosiți banii.

Faceți comerț până voi veni

Domnul i-a încredințat câte ceva fiecărui credincios. Ce facem noi cu bunurile noastre materiale? Pentru cine lucrăm noi? Ținem cumva în buzunar tot câștigul nostru? Sau folosim pentru Domnul bunurile materiale pe care El ni le-a dat? Timpul în care facem comerț se va încheia când Domnul Isus va veni pentru răpire. Aceasta înseamnă că noi dorim să „răscumpărăm timpul“ pentru El deoarece El vine curând.

Băncile și dobânda

Domnul i-a spus robului cel rău: „De ce n-ai dat argintul meu la bancă, şi eu, venind, l-aş fi cerut cu dobândă?“ (v. 23) Și în zilele acelea existau bănci și dobânzi. Și schimbătorii de bani făceau afaceri profitabile, chiar dacă într-un loc unde nu se cuvenea. Domnul a trebuit atunci să lucreze energic împotriva lor, răsturnându-le mesele pentru că transformaseră templul într-o peșteră de tâlhari (v. Marcu 11:15-17). În zilele noastre băncile și bursele joacă un rol important în economie. Deși se poate să ne gândim cât de cinstite sunt unele lucruri care se fac în cadrul băncilor, noi nu trebuie să ținem banii „la saltea“ sau ascunși cumva, ci să-i punem unde aduc dobândă. Dar este bine să reținem că, cu cât este mai mare rata dobânzii, cu atât este mai probabil să pierdem investiția. Am avertizat deja asupra pericolului speculațiilor imprudente, care pot duce la pierderi (v. Ecl. 5:12-14).

Dobânda este menționată deseori în Vechiul Testament, începând din Exod 22:25. Deuteronom 23:19 vorbește despre dobânda aplicată la bani, hrană sau alte lucruri. Apoi Dumnezeu spune: „Să iei dobândă de la străin, dar de la fratele tău să nu iei dobândă, pentru ca Yahve Dumnezeul tău să te binecuvânteze în orice vei pune mâna în ţara în care intri ca s-o stăpâneşti“ (v. 20). Deși nu mai suntem sub lege, noi se cuvine să lucrăm după acest principiu în relațiile cu frații noștri în Domnul. Cuvântul avertizează împotriva cametei: „Cine îşi înmulţeşte averea prin camătă şi prin câştig nedrept o adună pentru cel care este milos cu cei săraci“ (Prov. 28:8). Camăta înseamnă a cere dobânzi extrem de mari sau a-i cere cuiva ceva în plus când dă înapoi ceea ce a împrumutat. Un creștin nu trebuie să facă nimic de acest fel.

Un principiu important

Cei de față au fost surprinși când mina i-a fost luată robului cel răi și i-a fost dată celui care avea deja zece mine. „Ei i-au spus: «Doamne, el are zece mine!»“ (v. 25). Răspunsul Domnului cuprinde un principiu important al lui Dumnezeu care se aplică la credincioși: „Pentru că, vă spun, oricui are i se va da; dar de la cel care nu are, şi ceea ce are i se va lua“ (v. 26). Când harul și revelația primită de la Dumnezeu produce în noi un răspuns al dragostei, Dumnezeu poate adăuga și mai mult har, pe care îl vom avea în gloria împărăției Sale. Dar, dacă nu prețuim cum se cuvine adevărul Lui, atunci vom pierde și lumina pe care am avut-o odată. De aceea ne îndeamnă apostolul să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu (v. 2 Cor. 6:1).

Lucrarea Domnului și banii

Gânduri despre lucrarea Domnului

Expresia „lucrarea Domnului“ apare numai de două ori în Noul Testament:

„De aceea, fraţii mei preaiubiţi, fiţi tari, neclintiţi, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, ştiind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul“ (1 Cor. 15.58).

„Dar, dacă va veni Timotei, vedeţi să fie fără frică între voi, pentru că el lucrează lucrarea Domnului, ca şi mine“ (1 Cor. 16:10).

Aceste două pasaje arată clar, pe de-o parte, că orice credincios se cuvine să fie angajat în lucrarea Domnului și, pe de altă parte, că Domnul folosește lucrători ca Pavel și ca Timotei pentru lucrări deosebite. Domnul este acela care trasează sarcinile, El fiind Domnul secerișului. Și astăzi este valabil ceea ce El le-a spus odată ucenicilor:

„Secerişul, în adevăr, este mare, dar lucrătorii sunt puţini; rugaţi deci pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Său“ (Luc. 10:2).

Dar, din aceasta nu trebuie să ne obișnuim cu gândul că lucrarea Domnului se desfășoară doar într-un câmp misionar dintr-o țară îndepărtată. Lucrarea lui are loc oriunde sunt oameni. Aceasta înseamnă că orice creștin este îndemnat să-I ceară să scoată lucrători pentru secerișul Lui și să fie activ în lucrarea Lui.

Principalele domenii ale lucrării Domnului sunt evanghelizarea sufletelor pierdute și slujirea în mijlocul celor care sunt ai Domnului.

După prezentarea acestor aspecte introductive, ne vom limita la aspectele financiare ale lucrării Domnului. Această lucrare este mare și răspândită în toată lumea și cere sprijin financiar. Așa era situația și în zilele primilor creștini: văduvele de la Ierusalim aveau nevoie de ajutor (Fapt. 6:1). Mai târziu, credincioșii din Iudeea, care era în suferință, aveau nevoie de ajutor material (v. 1 Cor. 16:3). Erau și slujitori ai Domnului angajați tot timpul în lucrarea Domnului (Fapt. 13:2), care depindeau de ajutoare materiale. Și astăzi avem un mare număr de nevoi deosebite și care variază și în timp, după cum evoluează situațiile în fiecare loc. Lucrarea evangheliei costă bani, dar această slubă trebuie să fie oferită gratuit celor care o aud deoarece în Isus Hristos mântuirea este fără plată pentru toți oamenii.

Sprijinul material pentru lucrătorii Domnului

Cuvântul lui Dumnezeu ne dă o învățătură importantă în această privință. Domnul Isus a stabilit principiul:

„... vrednic este lucrătorul de plata lui“ (Luc. 10:7)

În 1 Corinteni 9, apostolul dezvoltă acest subiect. În versetul 14, el explică: „Tot aşa a rânduit şi Domnul celor care vestesc Evanghelia: să trăiască din Evanghelie“. El personal a renunțat la acest drept față de cei din Corint deoarece dorea ca evanghelia să fie gratuită și nu dorea să îi împovăreze pe corinteni (v. 18; Fapte. 18:1-3; 2 Cor. 11:9). Dar, în același timp, el a primit ajutor material de la credincioșii de la Filipi. Și astăzi este valabil același principiu pentru slujitorii care sunt angajați complet în lucrarea Domnului: ei au dreptul de a primi sprijin financiar. Cu toate acestea, în anumite situații ei vor renunța la acest dreptpentru ca lucrarea să poată înainte și pentru binele credincioșilor.

Punctul de vedere al celui care dă ajutor

În capitolul despre dăruire am văzut că, în afară de dăruirea directă, Domnul a rânduit să se facă în adunarea locală colecte ca mijloc pentru a da pentru creștinii care sunt în nevoie și pentru slujitorii Domnului (v. 1 Cor. 16:1-3, Evr. 13:16). Din aceasta rezultă un gând important: noi sprijinim financiar lucrarea Domnului aducând săptămânal darurile noastre și așteptând ca El să dea îndrumări cum să fie folosite acele fonduri.

În 2 Corinteni 8 și 9, apostolul Pavel le dă credincioșilor din Corint câteva indicații cu privire la sprijinul financiar acordat pentru lucrarea Domnului. Acestea sunt valabile și în zilele noastre.

Generozitatea

În primul rând el descrie generozitatea creștinilor din Macedonia, pe care îi dă ca exemplu (2 Cor. 8:1-4). Acei credincioși erau săraci și sufereau multe greutăți. Cu toate acestea, ei au „cerut cu stăruință“ să aibă parte de harul de a fi în comuniune în slujirea pentru sfinți, dorind să li se permită să contribuie cu un ajutor financiar. Ei au dat de bunăvoie, după puterile lor și chiar peste puterile lor pentru a susține financiar lucrarea Domnului. Care era cheia pentru generozitatea lor? „întâi s-au dat pe ei înşişi Domnului şi nouă, prin voia lui Dumnezeu“ (v. 5). Suntem noi atât de generoși?

Un stimulent pentru alții

Exemplul credincioșilor din Macedonia era un stimulent pentru corinteni ca și ei să „prisosească în acest har“ (v. 7). Aceasta înseamnă că este un har că noi putem sprijini lucrarea Domnului cu averea noastră și că ar trebui să „prisosim“ în această privință. Pavel le putea spune corintenilor: „râvna voastră i-a însufleţit pe cei mai mulţi“ (2 Cor. 9:2). Și noi avem ca model harul „harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi, ca, prin sărăcia Lui, voi să fiţi îmbogăţiţi“ (2 Cor. 8:9). Nu constituie acest fapt un îndemn pentru noi toți?

Nu numai dorind, ci și făcând

Unii creștini văd și aud despre multe nevoi în lucrarea Domnului și doresc să dea ceva. În această privință ei sunt asemenea corintenilor, care au pregătit sprijinul pentru lucrare. Dar apostolul i-a încurajat să aibă nu numai voința ci și să înfăptuiască (v. 1 Cor. 8:11). În 2 Corinteni 9:7, Pavel spune răspicat: „fiecare să dea după cum s-a hotărât în inimă, nu cu părere de rău sau de nevoie, pentru că «Dumnezeu îl iubeşte pe acela care dă bucuros»“. Începutul trebuie să fie o inimă plină de bunăvoință, după care trebuie să urmeze mâini generoase, care să sprijine lucrarea.

Sprijinul reciproc

Mulți oameni din țările dezvoltate sunt foarte avuți, adică au mult mai mult decât ceea ce le este necesar pentru a trăi. În 2 Corinteni 8:14, apostolul explică faptul că abundența unor creștin se cuvine să compenseze lipsa de care suferă alții. Dacă situațiile se schimbă, rolurile se pot inversa. Domnul a rânduit acest ajutor reciproc „încât să fie potrivire“. Nu este vorba de o egalitate în felul gândirii comuniste, ci numai că

Dumnezeu dorește să-i folosească pe aceia care au mai mult pentru a-i ajuta pe cei care au mai puțin.

Rodul produs de Dumnezeu

În Filipeni 4:17 vedem alt aspect: „Nu că eu caut darul, ci caut rodul care prisoseşte în folosul vostru“. Filipenii îl sprijiniseră pe Pavel oferind un dar material și el, în mod sincer, mulțumea pentru aceasta, dar și recunoștea rodul pe care îl produsese Dumnezeu la ei: ceea ce îi dăduseră filipenii apostolului era o jertfă de un miros plăcut, primită de Domnul (v. 18).

Punctul de vedere al celui care primește

Nu este ușor să fii susținut material. Aceasta este valabil atât pentru credincioșii care sunt în nevoie cât și pentru slujitorii Domnului. Dar dacă reținerea noastră în a primi ajutorul material provine dintr-o falsă modestie, aceasta poate duce la o atitudine de mândrie și independență. Acesta este un pericol deosebit pentru cei angajați în lucrarea Domnului, așa că dorim să subliniem câteva lucruri la care se cuvine să se gândească cei care primesc ajutor material.

Încrederea și dependența

Creștinul care este angajat tot timpul în lucrarea Domnului este „vrednic de plata lui...“ (Luc. 10:7). Indiferent sub ce formă ar fi el să fie susținut material, el trebuie să aștepte exclusiv de la Domnul pentru a primi acest ajutor. El nu este chemat să se bazeze pe o instituție sau organizație ci să fie complet dependent numai de Domnul, care i-a încredințat lucrarea și să se încreadă în El pentru nevoile materiale. Domnul are multe metode de a-i sprijini financiar pe lucrătorii Săi, fie prin intermediul adunărilor, fie prin creștini în mod individual sau prin membri ai familiilor celor cărora le slujesc. Un aspect important al slujirii este ca slujitorul să se încreadă deplin în „angajatorul“ lui, care este Domnul:

> „Dar tu, suflete al meu, odihneşte-te în pace în Dumnezeu, pentru că de la El vine ce aştept“ (Ps. 62:5).

Mulțumirea exprimată

Dumnezeu este glorificat atât prin generozitatea dăruitorului cât și prin mulțumirea celui care primește (v. 2 Cor. 9:11-13). Slujitorul care a primit un dar material Îi mulțumește întâi lui Dumnezeu, de la care așteaptă orice lucru. În Filipeni 4:10-20 vedem cu Pavel primește darul și este mulțumitor. Cu toate că nu-și exprimă mulțumirea în multe cuvinte, totuși el se arată mulțumitor.

Bucuria și mulțumirea lăuntrică

Pasajul din Filipeni 4 mai prezintă două aspecte. Apostolul s-a bucurat mult pentru darul primit de la creștinii din Filipi (v. 10), dar, în același timp, a mărturisit și despre mulțumirea sa lăuntrică: „eu am învăţat, în împrejurările în care sunt, să fiu mulţumit“. S-a bucurat de iubirea și de generozitatea filipenilor, dar a arătat că se învățase să fie mulțumit indiferent de împrejurări. Fie că era sătul sau flămând, în belșug sau suferind lipsuri, el privea la Hrisots, de la care aștepta toate lucrurile: „am putere pentru toate în Hristos, care mă întărește“ (v. 13).

Gestionarea darurilor financiare

Darurile materiale pe care le oferim Domnului în fiecare duminică trebuie să fie gestionate după voia Domnului. Potrivit cu Fapte 6:1-6 și 1 Timotei 3:8-13, adunarea locală numește credincioși fideli pentru a se ocupa cu aceasta. Nu oricine este potrivit pentru această slujbă. În Fapte 6 au fost aleși bărbați care aveau o mărturie bună și erau plini de Duhul Sfânt. 1 Timotei 3 identifică mai multe calități pe care trebuie să le aibă asemenea slujitori.

Aceste sarcini încep cu numărarea colectei. Este voia lui Dumnezeu ca totul să fie confirmat de doi sau mai mulți martori (v. Deut. 19:15. 2 Cor. 13:1). De aceea, colecta trebuie să fie numărată de doi frați împreună, care au responsabilitatea de a prezenta un raport adunării.

În 1 Corinteni 16:3, apostolul vorbește despre trimiterea darului, pasaj din care este clar că adunarea hotărăște cine este cel mai potrivit pentru această lucrare. În acea vreme, frații care aveau această sarcină trebuiau să transporte banii până la destinație. În zilele noastre, darul este de obicei trimis prin poștă sau transferat prin sistemul bancar. Cu toate acestea, rămâne valabil principiul biblic: după cum nici în zilele de început ale bisericii de trimiterea darurilor nu se ocupa o singură persoană, și astăzi distribuirea colectelor nu trebuie lăsată în seama unei singure persoane.

În Romani 15 primim câteva instrucțiuni în legătură cu distribuirea darurilor financiare pentru lucrarea Domnului în străinătate. Apostolul spunea: „Dar acum mă duc la Ierusalim, slujind sfinţilor; pentru că Macedonia şi Ahaia au binevoit să facă o contribuţie pentru cei săraci dintre sfinţii care sunt în Ierusalim“ (Rom. 15:25-26).

Din 2 Corinteni 8 știm că Pavel era însoțit în această slujbă de doi frați: „Şi am trimis împreună cu el pe fratele, a cărui laudă în Evanghelie este prin toate adunările; şi nu numai atât, dar a fost şi ales de adunări ca însoţitor al nostru cu harul acesta, administrat de noi spre gloria Domnului Însuşi, şi ca mărturie a bunăvoinţei noastre, evitând ca cineva să ne învinuiască în acest belşug administrat de noi“ (v. 18-20).

Vedem că Pavel, Tit și tovarășul lor de drum au adus la Ierusalim darul care le fusese încredințat de adunările din Macedonia și Ahaia. Așa este perfect biblic: câțiva frați să administreze ajutorul financiar dat pentru lucrarea în străinătate de adunările dintr-o anumită regiune sau țară. Dar, după cum arată exemplul lui Pavel și al tovarășilor săi de drum, este necesar ca, prin purtarea lor, acești frați să se fi dovedit vrednici de încrederea adunărilor din care provin. Ei trebuie să se bucure și de încrederea noastră (v. 24).

Acești frați iau asupra lor lucrarea administrativă de a gestiona darurile pentru străinătate și de a fi în legătură cu slujitorii Domnului din acel loc unde merg. Pe deasupra, ei au responsabilitatea de a cerceta situația de acolo pentru a avea o imagine cât mai reală a nevoilor materiale din acele locuri. Ei nu vor exercita control asupra slujitorilor Domnului, ci vor îi ajuta pe cei care dau darurile în livrarea acestora. Dar cel mai important aspect este că ei trebuie să ceară de la Domnul călăuzire pentru administrarea fondurilor care le-au fost încredințate. Cum lucrarea nu este ușoară și cere multă înțelepciune, ei trebuie să mulțumească pentru tot sprijinul în rugăciune pe care îl primesc, pentru ca Domnul să fie glorificat și lucrarea Lui să înainteze prin slujirea lor.

Este de reținut că toate acestea implică și exerciții spirituale ale credincioșilor sau adunărilor care dau daruri pentru finanțarea lucrării Domnului.

Câteva gânduri de încheiere

Am văzut că „banii“ și „bogățiile“ sunt, de fapt, neutre. Cu toate acestea, pentru un creștin, ele pot ajunge să fie un blestem sau o binecuvântare. Banul ne poate face nefericiți și poate chiar să devină un idol dacă inimile noastre sunt nemulțumite, pline de lăcomie sau invidie. Prin harul Domnului, totuși, putem fi mulțumiți cu ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu, și, atunci când dăruim de bunăvoie din acestea, strângem o comoară în ceruri. Să nu uităm niciodată că nu putem sluji și lui Dumnezeu și lui mamona. Femeile din Luca 8:3 ne dau un exemplu frumos: ele Îi slujeau Domnului cu averile lor.

Tot ce avem ne-a fost încredințat de Dumnezeu. Suntem noi administratori fideli? Folosim noi banii în dependență de El? Dacă da, atunci vom fi fericiți și mulțumiți.

Domnul a plătit un preț nespus de mare pentru tine și pentru mine. El ne-a răscumpărat de orice fărădelege și ne-a curățit pentru ca să fim un popor deosebit al Lui, zelos pentru fapte bune (v. Tit 2:14). Acum când Îi aparținem Lui, suntem noi gata ca, din dragoste, să facem lucrări bune și să punem în practică în viața noastră de zi cu zi învățăturile biblice despre bani și bunurile materiale?

Cât timp suntem pe pământ trebuie să lucrăm cu bani și bunuri materiale mai tot timpul, dar, fiind creștini, noi ne îndreptăm spre destinația noastră cerească. În fiecare zi ne putem îndrepta privirile credinței spre Domnul și Mântuitorul nostru. Cu cât Hristos, care este în ceruri, ne umple mai mult inimile, cu atât inima noastră va fi mai detașată de lucrurile pământești. Cu privire la aceasta, un om al credinței spunea odată: „Un creștin care privește spre cer și spre un Mântuitor care este în glorie, având acest obiect al afecțiunii sale, va umbla frumos pe pământ. Dar oricine are ca standard un punct de vedere pământesc va pierde viziunea necesară și motivația corectă pentru viața pe pământ. El va fi dominat de ce este lumesc și, în viața lui creștină, umblarea prin lume va fi mai mult sau mai puțin la nivelul lumii în care trăiește“ (J. N. Darby).

clickbible.org